

Krajem svatého Antonínka

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

ZÁŘÍ - ŘÍJEN 2012

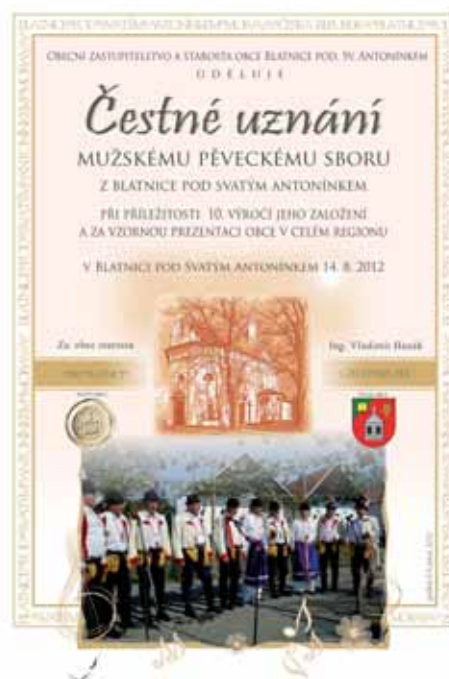
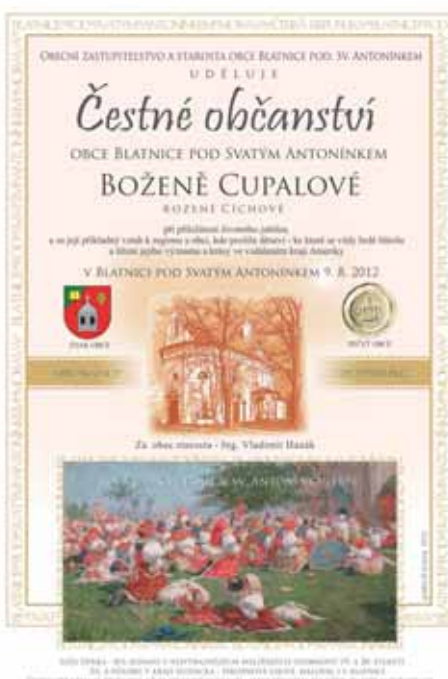
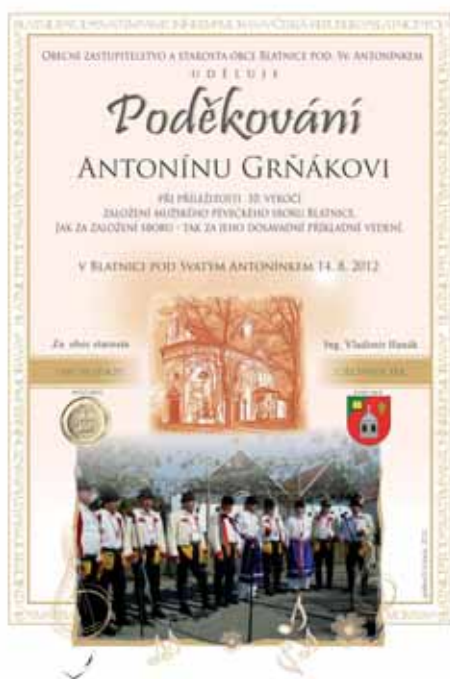
VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM • HLUK • BLATNIČKA
• BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA • MALÁ VRBKA
• JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA • VÁPENKY • VESELÍ NAD MORAVOU

28

Ozvěny Hornácka 2012

FOTO: František Gajovský

Blatnice pod Svatým Antonínkem se rozhodla udělit tato tři cenná uznání lidem, kteří svůj život spojili s tímto místem. Čechoameričance paní Boženě Cupalové, rozené Cíchové, která vždy šířila krásu a význam rodné Blatnice až za mořem, panu Antonínu Grňákovi a také všem dalším členům mužského pěveckého sboru. „Jsem velmi rád, že jsme tato ocenění udělili, vážím si všech, kteří je obdrželi,“ říká starosta Vladimír Hanák. Kdoví, třeba bude Blatnice inspirovat i další obce či městečka.

**12, 13 CO SI PAMATOVAT
Z HORNÁCKÝCH**

**38 VSTOUPILI JSME
DO KNIHY REKORDŮ**

20 KDYŽ VAŘÍ KMOTŘENKA LEKEŠOVÁ

6,7,8 JAK JE NA TOM KORDÁRNA?

38 NAŠE ŽENY V AMERICE

**17 PRAŽÁCI SE DIVÍ: TADY JE TAK DOB-
RÉ VÍNO?**

**Titulní strana: Muzikant a sbě-
ratel lidových písní Jaroslav
Smutný z Veselí nad Moravou**

Vážení čtenáři,

rád bych vás nejdříve co nejsr-
dečněji pozdravil a popřál vám
všechno dobré, velmi bych si
přál, aby k vaší dobré náladě
přispělo také toto číslo časopi-
su, které jsme výjimečně pro-
dloužili na 48 stran.

Do našeho nejnovějšího čísla
jsme se snažili dostat co nejvíce
informací, ale věřte nám, že je
to úkol takřka nemožný. Dění
kolem nás, ve vašich obcích
a městečkách, je natolik boha-
té, že jej nelze „zabalit“ do ně-
kolika stránek časopisu.

Ani se mi přitom nechce věřit,
že časopis vychází už od konce
roku 2007, a toto číslo je už 28
v pořadí. Během té doby jsem
měl to štěstí mluvit s mnoha
vámi spokojenými čtenáři,
kteří si pochvalovali, že tento
naš časopis je v lečems jiný než
všechny ostatní časopisy. Můžu
vám slíbit, že se budeme snažit
být jiní – a co nejlepší – i nadá-
le. Můžete se o tom přesvědčit
nyní, stejně jako na začátku lis-
topadu, kdy vyjde další číslo.

Děkujeme Vám za věrnost, vel-
mi si jí vážíme...

Radek Bartoníček

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod. č. MK
ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uherský Ostroh, PSČ 687 24 • **Redakce:** Radek Bartoníček
(radek.bartonicek@gmail.com), tel: 602 433 970, Vladimír Salčák 774 115 186, Antonín Vrba, Stanislav
Dufka • **Jazyková úprava:** Mgr. Zdeňka Pokorná • **e-mail:** mikroregion@ostrozsko.cz, **www.ostrozsko.**
cz, cena výtisku 20 Kč • **Design, grafické zpracování:** Grafické studio Joker, Uherské Hradiště • **Tisk:**
Joker, s. r. o., Masarykovo nám. 35, Uherské Hradiště, tel. 572 551 155. •
Uzávěrka pro posílání příspěvků do dalšího čísla: 15. říjen 2012

Tyto dvě muzikantky jste mohli vidět společně s hluckou CM Ženičky a hluckým sborem Klebetnice v téměř dvouhodinovém pořadu Televize NOE U nás doma, který se pravidelně věnuje lidové kultuře. Kateřinu Říhovou (vpravo) a Aničku Heřkovičovou-Surou spojuje nejen to, že obě hrají v CM Ženičky, ale také to, že jsou nyní obě doma s malými dětmi.

Tyto dvě fotky tria verbířů potvrzují, že aktéři tohoto tance, který se dostal až na seznam UNESCO, u nás určitě nevymřeli. Na horní fotce jsou verbíři z Lipova, kteří se probojovali až do finále Mezinárodního folklorního festivalu ve Strážnici. Dolní fotka je z Boršic u Blatnice, kde v pořadu „Když si já zazpívám“ vystoupily kromě těchto tří verbířů také soubory Veletánek, Klenotnice, Dolňácko, Jasenka a CM Falešnica. Pokud jde o verbíře, jde o nadějně mladíky Patrika Hrabala (vlevo), Petra Mošťka (uprostřed) a Jana Hrbáčka. Držíme všem verbířům palce!

Tolik aut a hostů snad Uherský Ostroh nikdy jindy nemá, než v den, kdy se tady odehrává v bouřlivé atmosféře národní kolo soutěže orientálních tanečnic Světlo Orientu. Vy se můžete podívat na domácí orientální tanečnice z pořádajícího DDM Pastelka, které si říkají SINAR. V nelehké konkurenci ukázaly své umění a vybojovali v V. kategorii velmi slušné 3. místo.

Tato fotografie je z Javorníka, kde se uskutečnilo už 9. Javornické zpívání. I letošní ročník potvrdil, že jde o velmi pěknou a vyhledávanou akci, kterou by šlo nazvat určitým „předkrmem“ před „hlavním chodem“, kterým jsou následující Horňácké slavnosti. Javornická akce má mimo jiné výhodu v místě svého konání, kterým je areál místního hřiště. Ten je natolik velký, že není vůbec náhodné, když v jednom místě hraje hudecká muzika (viz jedna fotka) a v druhém ve stejném čase (další snímek) vyhrávají muzikanti.

Velmi zajímavá výstava se podařila v Uherském Ostrohu, kde se snaží pravidelně připravovat v rámci Zámeckého kulturního léta bohatý a zajímavý kulturní program. Součástí tohoto programu byla i výstava Uherský Ostroh v obrazech, během níž vystavovali své práce místní malíři David Frolek, Miluše Vosáhllová, Marcela Maršálková, Barbora Havlíčková, Ivana Jozeková a Jana Baladová. Velké díky směřovaly na vernisáži směrem k Radku Nožičkovi a paní Magdě Štachové, kteří s výstavou velmi pomohli.

Senioři v Hluku připomněli velmi hezkým způsobem na svém červnovém setkání jedno z nejvýznamnějších letošních výročí: 150 let od vzniku Sokola. Připomínka to byla zajímavá a dojemná, protože do sokolského úboru se na tomto setkání oblekli ti, kteří se zúčastnili památného Vsesokolského sletu už v roce 1948. Všechny tyto účastníky zn Hluku a Uherského Ostrohu můžete vidět na aktuální fotografii těsně před tím, než vystoupili se sokolskou sestavou na hlucké tvrzi. Bylo to vystoupení výjimečné, a kdo ví, jestli ještě někdy tvrť takovou „propagaci“ cenných sokolovských myšlenek zažije.

Takovou krásnou kytici dostala od ředitelky Základní školy v Hluku Marie Galdové učitelka Vladislava Botková. Stalo se tak v poslední den školního roku 2011/2012, který byl pro tuto učitelku zároveň posledním pracovním dnem, od následujícího dne si totiž už užívá důchodu. Když jí paní ředitelka děkovala za práci, dostalo se paní Botkové té nejvyšší učitelské pocty – začaly jí spontánně tleskat samotné děti. Potvrdily tak jednu důležitou informaci, které si zaslouží zveřejnění: paní Botková byla oblíbená učitelka a dětem se po ní bude stýskat.

Muziky i zpěváky z našeho regionu můžeme potkávat na řadě míst. Mezi ty nejzajímavější v minulých týdnech určitě patřila Velká Javořina, kde vystoupila například dechová hudba Šarovec z Hluku (na snímku), mužský sbor Boršičané (na snímku) z Boršic u Blatnice nebo folklorní soubor Radošov z Veselí nad Moravou. Jak známo Velká Javořina je místem, kde se tradičně scházejí Slováci, Moravané a Češi. Bylo tomu tak i letos, kdy přijela také početná „sestava“ vrcholných politiků včetně předsedů vlád Petra Nečase a Roberta Fica.

**Rozhovor
s generálním ředitelem
akciové společnosti KORDÁRNA Plus
Mgr. Martinem Prachařem**

„Po celou dobu, kdy jsem se podílel na řešení obtížné situace, jsem si říkal, že bych se nechtěl podepsat pod něco, co by znamenalo pro Kordárnu konečnou.“

Věřil jsem, že to dopadne dobře

VELKÁ NAD VELIČKOU – Generální ředitel akciové společnosti KORDÁRNA Plus Mgr. Martin Prachař při našem rozhovoru v jednu chvíli zaklepal na stůl a pronesl slova, která zřejmě nejlépe charakterizovala situaci firmy, v jejímž čele stojí: „Kordárna je v současné době v dobré kondici a má dobré vyhlídky i do budoucnosti.“ Není to přitom tak dávno, co by stěží mohl taková slova vyslovit, vždyť v roce 2009 se dostala Kordárna do insolvence a balancovala na hranici přežití.

Toto období muselo být pro vás i další zaměstnance velmi obtížné ...

Nejhorší to bylo v okamžiku, kdy předchozí majitelé podali návrh na insolvenční. Byli jsme

v situaci, kdy věřitelé řekli, že už s námi nechť spolupracovat, a my vůbec netušíli, co s námi dál bude.

Proč jste se dostali do této situace?

To by bylo na dlouhé vysvětlování, stručně řečeno, Kordárnu, stejně jako mnohé jiné firmy, zasáhla krize, a Kordárna - kvůli poklesu zakázek a také kvůli velké investici v Senici - přestala být schopna plnit své závazky, a proto požádala o ochranu před věřiteli.

A jak jste toto období prožíval vy, jako tehdejší výkonný ředitel?

Těžko se mi o tom mluví, samozřejmě to pro mě nebylo jednoduché, a to i z osobního hlediska. Po celou dobu, kdy jsem se podílel na řešení obtížné situace, jsem si ale říkal, že bych se nechtěl podepsat pod něco, co by znamenalo pro Kordárnu konečnou. Věřil jsem, že to dopadne dobře, to byl základní předpoklad. Kdybych tomu nevěřil, tak bych tady u toho nebyl.

Pokud vím, museli jste ale propustit například kolem poloviny zaměstnanců. Žijete tady ve Velké, v místě sídla firmy, neměl jste například obavy chodit po ulici, abyste se nemusel setkávat s možnými vyčítavými pohledy?

Neměl jsem obavy, chodil jsem normálně ven jako kdykoliv dříve. Nikdy se mi ani nestalo, že by mně někdo vyčítal, proč jsme například propustili jeho a ne někoho jiného. Možná jsem měl štěstí. Na druhé straně ale lidé byli rozumní a viděli, že nešlo z naší strany o žádné čistky proti někomu konkrétnímu, lidé viděli, že Kordárna je na tom špatně a propouštění je nutné pro její další život. My jsme navíc slibovali, že pokud se vše povede, Kordárna bude zase nabírat nové zaměstnance - a to se splnilo.

Podle jakého klíče jste lidi propouštěli? Rozhodoval například věk, to znamená, že odcházeli především ti, kteří byli v důchodu nebo měli k němu blíž než jiní?

Premýšleli jsme nad tím, jaký klíč zvolit, ale nakonec jsme to nechali především na vedoucích pracovnících, aby si oni sami řekli, koho potřebují a koho ne..

SITUACE SE UKLIDNILA

Nakonec jste se z problémů dostali, v konkurzu vás koupila investiční skupina JET Investment. Co zásadního jste udělali, že se nakonec podařilo Kordárnu zachránit?

Ještě předtím, než nás koupil nový majitel, tak byl na Kordárně sestaven krizový management, který měl za úkol přijít s reorganizačním plánem, který v podstatě mluvil o tom, že najdeme kupce, který Kordárnu koupí za cenu, jež by částečně uhradila pohledávky věřitelů.

Jak moc složité to bylo?

Nebylo to vůbec jednoduché, ze začátku bylo zájemců hodně a my jsme měli v Kordárně obavu, aby se našel opravdu solidní investor. Nakonec se to podařilo, a od dubna 2010, kdy máme nové vlastníky, se situace uklidnila, zís-

by se říci, že na tom, aby lidi kupovali auta, aby co nejvíce jezdili, a tak kupovali náhradní pneumatiky, do kterých dodáváte tkaninu?

Dalo by se to tak říci, jen chci upozornit, že v Kordárně vyrábíme také ségry, tkaniny pro výrobu dopravních pásů a geotextilie, které se používají ve stavebnictví. Takže když se v těchto oborech daří, vede se dobře i Kordárně.

Kdo jsou vaši zákazníci?

Jsou to největší světové firmy, Continental, Nokian, Bridgestone či Goodyear, máme rozjednané dodávky do Michelinu a do Pirelli. Naše postavení dobře vystihuje naše motto „Mysli lokálně, jednej globálně“, tady na Hornácku, uprostřed de fakto - z pohledu průmyslu - ničeho, stojí Kordárna jako firma, která působí na globálním trhu, dodáváme naše výrobky do řady zemí světa a musíme soupeřit s asijskou konkurencí.

Na druhé straně lidé, kteří tady pracují, jsou šikovní a dokáží se orientovat a prosadit na světovém trhu. Je to zásluha všech zaměst-

nanců z našeho regionu, kteří tady v Kordárně pracovali a pracují.

Jak je možné, že se vám daří konkurovat například čínským výrobcům. Čím to je?

Pochopitelně je to cenou, svou roli hraje ale i to, že pro některé zákazníky je přece jen Asie hodně daleko a dodávky z takové země jsou pro ně vzhledem ke vzdálenosti více rizikové a nejisté než od nás..

ZPÍVÁM HLAVNĚ DOMA S DĚTMI

Vy máte určitě k Hornácku vztah i díky lidovým písničkám, jste známý jako výborný zpěvák lidových písní, často vystupujete na Hornáckých slavnostech. Po kom jste zdědil tak pěkný hlas, po rodičích?

Nevím, rodiče nikdy veřejně nezpívali, i když zpívat umí, nikdy jsme ale nepatřili mezi žádné tradiční folklorní rodiny ve Velké.

„Když jedu na kole po okolních kopcích, tak si často říkám: Tady na Hornácku máme tak nádherný kraj! A navíc tak bohatou historii!“

káváme další zakázky, přibíráme zaměstnance, pracujeme na nových projektech.

Ze začátku to ale asi tak optimistické nebylo.

To ne. I když už jsme měli nové majitele, museli jsme naše původní zákazníky i dodavatele přesvědčit, že stojí za to, aby se ke Kordárně vrátili. Nemuseli jsme ani vymýšlet nějaký nový produkt, potřebovali jsme ale opět získat důvěru, přesvědčit všechny, že jsme finančně stabilní, že se neřítíme do nějakých nových problémů. Naštěstí Kordárna je stále vnímána jako firma, která dodává kvalitní výrobky za konkurenceschopné ceny. Kordárna je prostě značka s dobrým zvukem, od roku 2010 jdeme opět nahoru a dosahujeme stále lepších výsledků.

Ale už máte menší počet zaměstnanců. Kolik jich vlastně nyní je?

V KORDÁRNĚ Plus jich pracuje 577, plus přibližně šedesát v Kordoplastu.

Zeptám se úplně laicky: Na čem je především závislý úspěch Kordárny? Dalo

„Nikdy pořádně nevíte, co bude za měsíc, natož za rok. V minulosti jsme například s naším čínským dodavatelem dohodli kontrakt na celý rok, včetně ceny, a toho jsme se také drželi. To už dnes neexistuje, například ceny různých surovin, ze kterých se vyrábí vlákno jako naše základní složka, se mění měsíc od měsíce,“ říká v rozhovoru Martin Prachař.

Jak jste tedy se zpěvem začal?

Bylo to na základní škole, ve druhé třídě. Tehdy paní učitelka Šajdlerová s paní Zálešákovou vedly soubor Veličánek, a v hudební výchově si vybraly mě a ještě několik dalších kluků na vystoupení. Pak si nás vzal pod sebe Jarek Miškeřík a my jsme s populárním BROLnem objezdili mnoho míst a natočili řadu hudebních záznamů. Vystupovali jsme tak do páté, šesté třídy, než nám začal mluvit hlas.

Vy ale vystupujete dodnes a podle reakcí diváků například na Horňáckých slavnostech je zřejmé, že vás vždy vidí velmi rádi.

Když přijdou kamarádi a požádají mě, abych na Horňáckých slavnostech vystoupil, tak je nikdy neodmítnu, ale že bych sám vyhledával vystoupení, to ne. Ale zpívám rád, i když v poslední době hlavně zpívám doma s dětmi.

Vy jste člověk, který je s Horňáckem hodně spjatý, narodil jste se tady, žijete tady, vedete tady zdaleka největší firmu, prožíváte tady v regionu volný čas. Jaké je podle vás dnešní Horňácko?

Ze všeho nejvíc vnímám jeho přírodu, zrovna nedávno, když jsem jel po okolních kopcích na kole, tak jsem si několikrát říkal: Tady máme tak nádherný kraj! A navíc tak bohatou historii! Například při jedné takové cestě na kole jsem projížděl místy, kde byly v sedmáctém století vypálené dvě vesnice, kde je Žižkův stůl, kde jsou dva krátery po II. světové válce... A to je jen zlomek toho, co tady můžete potkat, mohl bych jmenovat několik tras s podobně bohatou historií, které by lidem postačily na celou dovolenou. Napadlo mě, že bych se obrátil na vydavatele Františka Šalého a mohli bychom vydat cykloprůvodce Horňáckem, který by byl spojený s různými pověstmi a historickými událostmi. Hlavně chci ale zdůraznit, že Horňácko je skutečně nádherné, neříkám, že je extrémně výjimečné, ale je tady krásné!

Jak jste se vlastně objevil v Kordárně na tak vysokém postu? Věděl jste například už od studií, že půjdete právě sem?

To ne, vůbec, po střední škole jsem šel na Filozofickou fakultu do Olomouce studovat dějepis a angličtinu, takže určitě jsem nešel na školu s cílem, že bych chtěl pracovat tady. Na druhé straně dělali v Kordárně mí prarodiče i rodiče, a já sám jsem sem chodil od patnácti let o prázdninách na brigády.

A jak jste se jako absolvent filozofické fakulty ocitl v Kordárně?

V té době se objevila možnost, že bych sem mohl jít pracovat do nákupu. Takže jsem nastoupil právě sem, bylo to 3. ledna 2000.

Co dějepis a angličtina?

Tehdy jsem už cítil, že mě víc baví obchod. Komunikace a obchodní dovednosti mně šly,

například už na vysoké škole jsem pracoval v regionálním rádiu, později prodával tehdy stále populárnější mobilní telefony.

Po kom jste zdědil obchodního ducha?

Možná po otci, on v Kordárně dokonce pracoval několik let jako obchodní ředitel.

Zastavme se na konci našeho povídání ještě u Kordárny a zkusme se podívat do budoucnosti. Jakou budoucnost můžou lidé v Kordárně i v celém regionu očekávat?

Já věřím, že dobrou, cokoliv předvídat, je ale dnes velmi obtížné. To se netýká jen Kordárny, to se týká celkově obchodování.

Předvídat budoucnost je určitě obtížné, ale pokud jde o váš obor, v čem jsou pro Kordárnu největší rizika?

Nikdy pořádně nevíte, co bude za měsíc, natož za rok. V minulosti jsme například s naším čínským dodavatelem dohodli kontrakt na celý rok, včetně ceny, a toho jsme se také drželi. To už dnes neexistuje, například ceny různých surovin, ze kterých se vyrábí vlákno jako naše základní složka, se mění měsíc od měsíce. Můžete se s dodavatelem domluvit na ceně a on za měsíc volá, že se potřebuje sejít, protože slíbenou cenu není schopen dodržet. Situace na světových trzích je opravdu složitá...

Zaměstnanci i naši čtenáři z Horňácka by si určitě rádi přečetli optimistický závěr...

Já myslím, že současné zprávy okolo Kordárny jsou poměrně dobré a optimistické, a věřím, že takové budou i nadále. Zopakoval bych, že máme velkou šanci se na trhu udržet, protože máme šikovné zaměstnance, konkurenceschopné ceny i kvalitní strojové vybavení, a určitě jsme na tom podstatně lépe než před krizí! S úsměvem bych dodal, že pokud někdo nevymyslí jiné obutí aut než pneumatiky, tak tady bude Kordárna existovat. Doufám, že naši zákazníci nejsou takoví blázni, aby všechno nakupovali až v daleké Číně.

Děkuji za rozhovor a držím Kordárnu palce...

Text a foto: Radek Bartoníček

Martin Prachař je také známý zpěvák lidových písní. „Když přijdou kamarádi a požádají mě, abych na Horňáckých slavnostech vystoupil, tak je nikdy neodmítnu.“

„Všem srdečně děkuji,“ vzkazuje vedoucí Novovešťanu

Takovou krojovou přehlídku Ostrožská Nová Ves ještě nezažila. První červencový den se zaplnil lázeňský park mladými i staršími Novovešťany, kteří tady ukázali všechny podoby místního kroje a zároveň popřáli řediteli lázní Antonínu Plachému k jeho sedmdesátým narozeninám. Organizátorem celého setkání bylo folklorní sdružení Novovešťan, jehož vedoucí Annu Řezáčovou jsme požádali o rozhovor.

Novovešťané mají k řediteli místních lázní Antonínu Plachému vřelý vztah, což se ukázalo i při jeho kulatých narozeninách, kdy mu srdečně přáli všechno dobré.

Jak celý program vznikal?

Akci vymyslel mužský sbor Krasavci, její realizace jsem se ujala já a Jara Lažek, řekli jsme si, že všechno pojmem jako celoživotní pout' člověka. Pokud by se ale do takové akce nezapojili všichni, tak nic nedokážete. Děkuji proto všem, kteří se v tom vražedném horkém odpoledni na akci takového formátu podíleli.

Ukázat takové množství krojů jistě nebylo nic jednoduchého...

Starostí bylo hodně, protože jsme zjistili, že některé součásti krojů ani nemáme. Oslovila jsem známé, spoluobčany, dokonce i dílnu Tradic z Uherského Ostrohu. To, co jsme neměli ve

vlastních zásobách, se podařilo opravdu sehnat, za což všem srdečně děkuji. Celá příprava trvala zhruba měsíc. Ale stálo to za to!

Co bylo na přehlídce nakonec nejvzácnější?

Podařilo se nám půjčit plachtu „úvodnicu“, kterou už nikdo nepoužívá zhruba šedesát let. Je po důkladné opravě v dílně v Uherském Ostrohu a vypadá skvěle. Tento „kousek“ přítomné diváky nejvíce nadchl. Tvrdili, že něco takového nikdy neviděli. Velmi ochotně nám

ji zapůjčila paní Anna Vymazalová z Ostrožské Nové Vsi. Úvodnicu vyšivala její stařenka, která se narodila v roce 1890, takže tato součást výbavy je stará přes sto let. Kmotra dítěte v ní nosila miminko ke křtu. K vidění byl rovněž starý kožík, který pamatuje celé století. Dnes bychom ho pořídili za 40 tisíc korun. Není nádherný?

Určitě ano. Jak je vlastně na tom dnes Nová Ves, pokud jde o kroje, je jich dostatek? Krojů máme v současné době dostatek, protože soubory mají „souborové kroje“ s tím, že každý má doma i svůj osobní kroj po předcích, ba dokonce i více krojů - všední, sváteční i slavnostní. Když se před pěti lety zakládal ženský sbor, nechaly si ženy ušít kroje stylizované a na údržbu snadnější. Předě dvěma roky nechala obec ušít v dílně Tradic vzorový novoveský ženský kroj a stál něco okolo 33 tisíc korun.

Součástí příjemného odpoledne byly i gratulace spolumajiteli lázní panu Plachému. Jak na vaše přání reagoval?

Dalo by se říci, že pan doktor Plachý působí plachým dojmem. Poděkoval nám, že jsme přišli, ocenil námahu přítomných s přípravou. Dostal skleničku medu z prostor lázeňského parku, lahvičku dvacetileté slivovice a permanentní poukaz na léčení ve „svých“ lázních s tím, že se může kdykoliv poléct. Vzal tu legaci na „úrovni“, potvrdilo se, že je to sympatický pán.

RB

Nejvzácnější částí kroje byla na novoveské přehlídce tato ručně vyšívaná úvodnica, stará minimálně sto let.

Hluku s láskou

Jan Míšek se narodil v roce 1943. Ve 14 letech nastoupil do učení na zahradnickou školu ve Valticích, obor zahradník-vinař, kde nakonec absolvoval střední technickou školu. Poté pracoval v JZD Boršice u Buchlovic jako agrotechnik a vedoucí vinic, sadů a sklepního hospodářství. V roce 1968 odjel na zájezd do Rakouska, z kterého se už nevrátil. Po emigraci do Kanady zažil podle svých slov nejtěžší chvíle svého života, postupně se ale tady usadil a věnoval se především pěstování ledového vína. V Kanadě má druhý domov, o této zemi i lidech dokáže vyprávět s velkým obdivem.

„Pan Míšek už zřejmě odletěl zpět do Kanady,“ sdělila mi letos na konci července sestra v Charitním domově v Hluku, a já sám sebe proklínal za to, že jsem návštěvu pana Míška, šestasedmdesátiletého rodáka z Hluku, který odešel ve svých pětadvaceti letech v roce 1968 do Kanady, nechal na poslední chvíli. V Hluku byl přitom téměř půl roku a já si mnohokrát říkal, že ho navštívím. Tak už to nestihnou.

„Víte co, zajděte do jeho pokoje, možná ještě neodjel,“ přerušila nakonec mé přemítání sestra a já rychle pádlil ke dveřím pokoje, kde měl pan Míšek pronajatý pokoj. Báł jsem se, že dveře budou zamčeny, zaklepal jsem, zatahl za kliku a... bylo otevřeno! Pan Míšek se právě balil, měl těsně před odjezdem. Přesto vyslyšel mou prosbu, posadil se a začal povídat. Právě z toho povídání a také textu, který napsal pro městečko Hluk, dávám jeho následující vyznání rodnému Hluku.

RB

Moje jméno je Jan Míšek, narodil jsem se v prosinci 1943 v Hluku, č. p. 99. Mám pět sourozenců, Annu, Marii, Františku, Josefa a Václava. Po 43 letech jsem měl možnost

žít několik měsíců v mém rodném městečku Hluku, kde jsem prožil mládí do svých dvaceti pěti let.

Při mém nynějším pobytu mě mnoho věcí nadchlo, ale také jsem z hodně věcí zklamaný. Zklamaný jsem hlavně z politiky a vedení státu. Žasnu nad tím, jak dovedou být lidé nepoctiví a zkorumpovaní.

Naštěstí tady v Hluku se zdá, že vedení práce dobře a máme také dobrého starostu. Co se mně v Hluku líbí, to je hlavně úžasná změna například v tom, jak se staví nové domy a staré se opravují, jak mají mnozí lidé před domy květinové záhony. Nadchlo mě také to, že v hluckém potoce existuje život.

Ze všeho nejvíce se mi ale líbí lidé, téměř každý mě zastaví, povykládá si, lidé jsou tady velmi hodní, i když třeba někdo se mnou názorově nesouhlasí třeba kolem politického smýšlení, tak se vždycky nějak domluvíme. Snažím se nezapomínat na to, že věřím v Boha a mám rád své bratry a sestry.

Hluk sice neroste co do počtu obyvatelstva, ale roste kulturou. Kultura je tady úžasná. Je tady několik dechových hudeb, několik cim-

bálových muzik, líbí se mi schůzky seniorů, velmi se mi líbí i cimbálová muzika Františka Říhy Šefranica. Já su těma děckama úplně nadšený, pan Říha si zaslouží řád, kdyby to bylo za komunismu, tak bych mu dal Řád práce s velkou odměnou. Další je pan Vavřínek, který se zasloužil o dechové hudby, je to moc nadaný člověk. Setkal jsem se i s jeho synem, který je ve zlínské filharmonii - krásný člověk. Nesmím zapomenout na tvrz, ta je nádherná, fascinující je Jízda králů a fašank.

To jsou věci, které mi osobně dělají velmi dobře. Hluk mě bude vždycky lákat k návratu, jakmile jsem tady viděl nějaké místo, hned jsem si vybavil velmi mnoho vzpomínek.

Pokud šlo o pobyt v charitním domě, jsou tady velice kvalitní pečovatelské, žasnul jsem, jak pečovali o lidi.

Chtěl bych se jednou vrátit do Hluku i se svou ženou, velmi rád bych svá poslední léta dožil tady, a třeba byl i pochovaný na hluckém hřbitově. Hluk je místo, kde jsem se narodil, a rád bych právě tady odpočíval věčným spánkem.

Jan Míšek - hlucký rodák, který žije od roku 1968 v Kanadě

Takové bylo léto roku 2012

Tak jaké jen bylo léto roku 2012, které máme bohužel pomalu za sebou? Mohli bychom říci, že docela vyvedené a horké, jak o tom svědčí některé fotografie, na které se tady můžete podívat.

Hned první fotka je krásně letní, je z koupaliště v Hluku, které patřilo v prázdninové dny k těm nejvíce vyhledávaným. Nedivme se tomu, nízké ceny, možnost bezproblémového parkování a skvělé služby lákali v některé dny více jak tisíc lidí, dohromady šlo o počet, který za tuto sezonu překročil laťku 25 000 návštěvníků. A nebýt deštivého a zamračenějšího počasí, které do našeho regionu přišlo především kolem třetího týdne v červenci, šplhala by určitě návštěvnost k třiceti tisícům.

Ne každý se ale pochopitelně z tepla radoval, například zvená žena v kroji s kosou v ruce, proklínala horko, když kosila louku na velmi zdařilém folklorním setkání v ostrožské Lhotě. Podobně se potili návštěvníci slavnosti v Uherském Ostrohu, z nichž někteří se pokusili krýt před sluníčkem třeba vlastní košilí.

Oblíbených míst ale bylo více, na jednom ze snímků vidíte Romana Mikošku, který se stará o přírodní koupaliště a celkové zázemí Albatrosu v Ostrožské Nové Vsi. Toto místo za poslední dobu pořádně pookrálo, a rozhodně stálo za návštěvu. Kéž by se postupně podařilo probudit celé okolí štěrkopísků, pro nás místní i turisty by to byla ta nejlepší zpráva, věřím, že jednou právě toto území bude skutečným tahákem pro lidi z celé republiky.

Kdo ovšem prožíval v létě pravé peklo, byli řidiči kombajnů, tady na fotce vidíte Františka Štergenicha z Ostrožské Lhoty. Byl jsem se za ním podívat, a upřímně ho litoval, stejně jako všechny další, kdo sklízeli v takovém počasí úrodu z polí. Horko v kombajnu bylo obrovské a všudypřítomný prach tak velký, že se dalo jen těžko dýchat.

I takové tedy bylo léto, které jsme prožili a jistě na něj budeme mnozí vzpomínat. Lamentovat nad jeho „zmizením“ nemá smysl, každé roční období má přece svou krásu – buď, tedy, vítán, podzime.

Text a foto: RB

Co si pamatovat z Horňáckých slavností 2012?

V nevelké místnosti pod Strážnou hůrkou se nás tlačí tolik, že jakýkoliv pohyb nohama je téměř nemožný. Je noc, venku prší, oficiální program Horňáckých slavností byl zrušený, ale tady v místnosti navoněné slivovicí se sešli zcela spontánně hudci (na velkém snímku), kteří hrají tak, jakoby nikdy neměli končit. První, desátá, dvacátá písnička, další a další tahy šmytcem bez jakéhokoliv přerušení, zpěváci stojí na špičkách pevných bot, s rukou vystřelenou ke stropu, protože jen tak mají šanci přezpívat jiné, kteří se pokoušejí o to samé. Toto je pravé kouzlo Horňáckých, jejichž přitažlivost nelze popsat, nafotit nebo natočit, přitahují mnohé z nás rok co rok a my se od nich nedokážeme odpoutat. Přesto jsem nakonec vybral několik událostí z letošního ročníku, které stojí za samostatnou zmínku.

/ ZÁJEM LIDÍ

Ten zájem je stále obrovský, i letos byl hodně velký, navzdory tomu, že předpovědi počasí nevěstily nic dobrého a v pátek byla dokonce

Snímek je z generálky pořadu o Suchovské republice, který nakonec kvůli dešti vůbec nebyl. Aktéři tohoto pořadu byli velmi zklamaní a doufali, že snad budou moci s pořadem vystoupit jindy.

kvůli dešti část programu zrušena. Každý rok slyším od některých lidí údiv nad takovým zájmem, dokonce vždy zaznívají i skeptické prognózy, že přece další rok už určitě tolik lidí nepříjde. Jenže – přijdou zase. Při pohledu na tyto davy milovníků Horňácka by možná místní rodiče mohli svým dětem říkat: „Dobře se podívejte, co je v našem rodném kraji skutečně hodnotné.“

/ TÁBOR PRO MÍSTNÍ DĚTI

Zdánlivě okrajová akce Horňáckých slavností, spočívající ve výtvarném a loutkovém táboře pro děti z Horňácka byla jednou z nejpříjemnějších novinek letošního ročníku. Kdo ji chtěl vidět zblízka, měl dvě možnosti: buď musel před slavnostmi navštívit starý domek na „Fňukalovém“, kde tábor několik dnů probíhal, nebo musel přijít na Válcový mlýn, kde

mohl práce dětí z tábora vidět – tady totiž měly výstavu a tady také vystoupily s představením loutkového divadla.

Děti se s velkým zaujetím učili například točení na hrnčířském kruhu.

Ten, kdo se přišel podívat do mlýna v den vernisáže výstavy, po které následovalo představení loutek, ten musel mít z celkové

atmosféry velkou radost. Děti i rodičů přišlo hodně, navíc děti vystavující svou keramiku či obrázky byly nadšené. Občanské sdružení Futra, které všechny tyto akce mělo na starosti, si tak může připsat další cenný počin, jenž jistě Horňácku přinese v budoucnosti užitek. Děti se jistě budou k výtvarnému snažení i loutkám vracet a jejich umělecký cit může celému regionu prospět.

/ MODEROVÁNÍ JIŘÍHO MIŠKEŘÍKA

Ano, jistě, Horňácko má několik dobrých moderátorů, kteří dokáží v nářečí bavit diváky, to je samozřejmě pravda. Ale – jeden z nich je výjimečný: Jiří Miškeřík z Hrubé Vrbky. Zvěrolékař, vedoucí mužského sboru, místostarosta.

Jiří Miškeřík (vlevo) a Tomáš Sečkář na generálce pořadu, který se divákům velmi líbil.

Viděli jste jeho zatím poslední vystoupení při moderování sobotního pořadu s názvem „Kateřino, staň hore? To byl zážitek, Jiří Miškeřík přitom nebyl ve snadné situaci, musel hrát ženskou, „mamu“, která se snaží dohodit své dceři nějakého šikovného mládence. Od první chvíle, kdy přišel na jevišti v šátku a zástěře, si ale podmanil diváky a ti se evidentně těšili na každý další jeho výstup, který s velkou chutí a komičností předváděl. Výborného „nahrávače“ měl přitom v Tomáši Sečkářovi, který hrál zdařile „tatu“.

Nezapomeňme ale ani na autory pořadu Martina Kománka a Ivana Urbánka, kteří připravili jak herecký part pro zmiňovanou dvojici moderátorů, tak celý pořad, který se dle reakcí obecnstva divákům zcela jistě líbil.

/ PŘEDSTAVENÍ NOVÉ KNIHY O VELICKÉM SBORU

To bylo počasí! Z nebe se už spouštěly prouhy deště, když na pódium přišli manželé Šaléovi, spoluautoři a zároveň i vydavatelé knihy s názvem Hore Velké. Pro někoho mohlo být přitom překvapením, v čem přišli – byt jsou

Takto se knížka zapíjela přímo na pódium.

jejich bydlištěm Boskovice, měli na sobě... horňácký kroj. Měl bych možná ještě dodat, že jejich vlastní kroj, který si sami pořídili. I z tohoto je ale patrné, že si k Horňácku vytvořili silné pouto, což je myslím cítit také z knihy, která pojednává o Horňáckém mužském sboru z Velké nad Veličkou.

Neměla by chybět dobré horňácké „knihovně“, protože stojí opravdu za koupění. Čtenáře a také posluchače určitě potěší dvě „přibalená“ cédečka, i když za hlavní bonus považuji něco jiného. Jsou jím rozhovory s jednotlivými členy souboru, které čtenářům umožní,

aby se s nimi více seznámili, a tak skutečně nahlédli i do života tohoto souboru. Určitě bychom neměli zapomenout ani na fotografie, je jich v knize mnoho, a při jejich prohlížení si uvědomíte, že byly vybírány skutečně pečlivě. Navíc jsou opatřeny pečlivými popisky, díky kterým je možné ještě více Horňácko poznat. Na poslední stránce takové knihy člověka napadne jedno přání: už aby manželé Šaléovi přišli s dalším zajímavým horňáckým „kouskem“.

/ SAMOTNÉ KRÁSNÉ POŘADY

Když jsem přemýšlel, co dalšího napsat pod otázkou v titulku tohoto článku „Co si pamatovat z Horňáckých slavností 2012“, zjistil jsem, že bych potřeboval mnohem víc místa. Musel bych se přece zmínit o každém z pořadů, které na letošních Horňáckých byly, jsem přesvědčený, že řada diváků si tyto pořady bude ještě dlouho pamatovat. Každý měl svou cenu, každý obsahoval řadu pěkných písniček a vystoupení. Pokud tedy zůstaly v paměti diváků, je to zdaleka to nejdůležitější, co je mohlo „potkat“.

Radek Bartoníček

Paní Anna Šajdlerová připravila krásný pořad o historii Velké nad Veličkou.

Zůstává jen úžas nad tím, co Ostrožané dokázali

Galuškovo Slovácko připravilo velkolepou vzpomínku na sto let staré události

„Naši vážení hosté, vy co jste dřív bývali Kvačičané, Předměšťané, a Měšťané a dneska jsme všichni už enom přes padesát roků Ostrožané, my vás tady srdečně vítáme, vítá vás Ob-

čanské sdružení Galuškovo Slovácko, které už připravilo desátý ročník této akce,“ oznamuje vedoucí tohoto sdružení Věra Hendrychová, kolem nás je spousta krojovaných účinkují-

cích i poměrně dost diváků v „civilu“, a já se teprve postupně orientuji v historických souvislostech tohoto velkého setkání – možná největšího v Ostrohu za poslední léta.

Cože se to tady vlastně koná? Proč teď, 1. července 2012, stojíme zrovna na Jiráskově náměstí, či spíše mini náměstí, ve směru na Blatnici pod Svatým Antonínkem? Proč jsme sem šli v tak velkém průvodu? Cože si to přesně Ostrožané připomínají, koho a co oslavují, a je to vůbec potřebné, když venku je tak spalující žár a nejlepší ze všeho by bylo ležet u vody nebo ve stínu na zahradě?

Jistě, historická „spojnice“ současnosti s minulostí je jasná, vždyť právě přes 100 lety Ostrožané slavnostně otvírali v těchto místech svou novou čtvrť s názvem Na Láně a zároveň přebírali tehdy prestižní označení „městys“. Ano, to je mi jasné, ale až s postupem času v příštích dnech při čtení dalších informací

žasnou nad tím, co tehdejší generace Ostrožanů dokázala, a zároveň o to více oceňuji počín Galušková Slováčka i všech ostatních účastníků letošní vzpomínky, díky kterým se nezapomnělo na to, jaké dílo tady naši předci vytvořili.

Po povodni začíná nebývalá výstavba domů

Zní to skoro neuvěřitelně, představte si Uherský Ostroh v roce 1910, prý to byla slovy tehdejších současníků „ušubraná“ vesnice, nepředstavitelně chudá, je září toho roku a velká povodeň se žene do skromných příbytků vyděšených lidí. Škody jsou obrovské, zničeno či těžce poškozeno je kolem 150 domů, zkáza, katastrofa. Lidské zoufalství, po kterém ale následuje úžasné odhodlání, dílo, před kterým musíme i dnes, vybaveni největší technikou a obklopeni blahobytem, jen tiše smeknout a zůstat dlouho v předklonu.

Na troskách zničených domů a panující beznaděje se scházejí stateční muži, kteří se nazývají – jak trefně – nouzový výbor, a v obrovském úsilí se starají o ubytování, ošacení i rozdělení pomoci těm, kteří si sami jen stěží dokáží pomoci. „Vystavíme nové domy,“ pronese kdosi z nich veleodvážnou větu a brzy je také domluven pozemek. Knížecí lán, tam po levé straně směrem na Blatnici, tam, kde je dnes i Jiráskovo malé náměstí. Ano tam, kde jsme letos slavili. Právě v těchto místech dělníci vystaví v roce 1912 – pardon 1912 - za pouhé dva roky 53 (!) nových domů, na svou dobu překrásných domů.

„Úžasem zůstaneme stát před řadou postavených pěkných domků, které jsou jeden druhému jako vejce vejci podobné, se světlými

okny, velkými vraty a se starobylými slováckými žudry, pestře, ba přímo nádherně slováckými ornamenty pomalovány. Před těmito úhlednými domky jsou malé květinové zahrádky, kolem zahrádek vydlážděné, žlutým pískem posypané chodníky,“ raduje se právě před sto lety nad „narozněním“ celé nové čtvrti spisovatel Józí Kočíš.

Dívám se na tuto čtvrť s odstupem sta let a pozoruji také průvod, který tudy prochází.

V čele jede na koni mladá dívka, Nela Zalubilová z Veselí nad Moravou, na sobě má kroj, na hlavě posazený širák, za ní mnoho desítek dalších „účinkujících“, které nelze kvůli jejich počtu ani vyjmenovat, členové folklorních souborů z Ostrohu i z Lipova, děti z Mateřské školy Sídliště s paními učitelkami, hasiči, členové Veselského klubu nezávislých cyklistů na starých kolech a další a další. Samozřejmě hraje dechová hudba, přijela z Blatničky, tako-

vý průvod, zasloužil by si ještě více plné ulice a ještě bouřlivější potlesk, ale víme, je horoko, léto, proč si připomínat cosi dávné z naší minulosti?

Vzpomínkové setkání s řadou vystoupení končí, byla to důstojná vzpomínka, po které opět přemýšlím nad našimi předky i nadšením, které mnohdy jejich život provázelo. Tak jako s ohromným vzepětím vytavili celou novou čtvrť, se stejnou chutí se také dokázali bavit a slavit, a to přesto, že v den jejich slávy bylo velmi nevládné počasí. Přesto do Ostrohu přijeli hosté z Brna, Prahy, Vídně i dalších míst, přesto davy lidí klečeli u zvonice při polní mši svaté, přesto Ostrohem procházel převeliký průvod hned se třemi dechovkami, přesto se všichni dlouho bavili. „Plni nadšení a pohnutí se hosté loučili,“ stojí v záznamech roku 1912.

Ted, stejně jako jindy při podobných pohledech do minulosti a současnosti přemýšlím nad dnešní i tehdejší dobou, přemýšlím nad Uherským Ostrohem, stejně jako nad jinými městy či vesnicemi, a tipuji, kolik nadšení, optimismu a radosti nám zůstalo z doby, kdy lidé žili zcela jinak. Vždyť jednou, třeba za dalších sto let, budou naše životy i naše dílo hodnotit ti, kteří přijdou po nás – a snad budou mít také důvod oslavovat průvodem podobné „zázraky“ jako ten, který se zrodil tady v Uherském Ostrohu v roce 1912.

Radek Bartoníček

(Rád bych velmi poděkoval paní Věře Hendrychové, bez které by tento článek nevznikl. Právě ona měla největší zásluhu na zorganizování celé vzpomínkové akce a také právě z jejích informací jsem čerpal historické informace k tomuto článku.)

Nejtěžší je začít, říká autor výborných stránek Hrubé Vrbky

Pavel Gráf je mužem, jenž tvoří internetové stránky Hrubé Vrbky, které působí tak trochu jako zjevení. Pokud bych je měl charakterizovat jedním slovem, napíši: perfektní!

Velmi pravidelně aktualizované, s velkým množstvím informací i fotek, navíc doplněné výborným přehledem o všech zástupcích obce včetně členů zastupitelstva i všech členů výborů. Podobně by šlo upozornit na spoustu dalších zajímavých informací, včetně soupisu toho, o čem jednají zastupitelé. Pokud bychom měli pomyslně stupně vítězů, myslím, že Hrubé Vrbce by patřilo místo nejvyšší. Už proto má určitě smysl udělat s autorem webu následující rozhovor.

Jak vlastně vznikl nápad na takový výborný web?

Jako hrubovrbeckému patriotu mně vždycky vadilo, že se obec nestará o svou vlastní prezentaci. Přitom Hrubá Vrbka se může pyšnit svou historií, architekturou, rodáky, folklorem, náboženskou pestrostí a bohatým kulturně-společenským životem. Jsme obec, o které často mluví nebo píší jiní, ale paradoxně mezi místními jsem často narážel na malou informovanost. A jak jinak vyvrátit obecně rozšířený názor, že se „tady nic neděje“, než začít o aktivitách v obci psát?

Pavel Gráf se věnuje také vedení folklorního kroužku

nebo shánění materiálů a následná úprava textů a fotografií. Nechtěl jsem totiž spustit prázdný web, který by se až postupem času začal plnit. To návštěvníky odrazuje. Na našem webu sice ještě mnoho věcí chybí, ale přece jen jsem přesvědčen, že je to celkem slušná prezentace Hrubé Vrbky.

Na kolik přišlo pořízení webu a kolik stojí jeho měsíční provoz?

Samotné technické zázemí je velmi jednoduché. Web je postavený na veřejně dostupné šabloně jednoduchého redakčního systému, kterých se dá na internetu najít hned několik. Nevytvářeli jsme vlastní systém, neřešili jsme extra grafiku webu, takže nebylo nutné z obecního rozpočtu nic investovat. A protože jsem čas strávený na tomto projektu obci věnoval, nestálo vytvoření stránek vůbec nic. Jediné, co obec platí, je měsíční provoz poskytovateli redakčního systému a pronájem webové adresy. Jsou to stokoruny měsíčně, takže nejde o žádnou horentní sumu. K tomu by se měl přičíst čas strávený aktualizací webu, ale i to dostává Hrubá Vrbka zdarma.

Doplňování webu ale musí být velmi náročné na čas, je to tak?

Toto vidím jako klíčovou věc, protože za jedním článkem s pár fotografiemi nebo videem stojí hodiny práce: někdo musí na akci jít, musí tam fotit, točit a pak doma sesbíraný materiál třídit, upravovat a psát. To je nejtěžší. Samotné zveřejnění hotového článku na webu je potom už jen záležitostí několika minut. Naštěstí se v poslední době daří na náš web umisťovat i příspěvky jiných autorů, moc děkuji za každou pomocnou ruku.

Máte čas a sílu chodit na většinu akcí a myslíte, že vám to vydrží?

Nemohu samozřejmě chodit na úplně všechny akce osobně. Nepracuji jako profesionální novinář, živí mě jiná profese, které se musím věnovat, stejně jako své rodině. Ale na většině akcí se objevím já nebo moje manželka. Na dědině vždycky fungovala jakási sousedská sounáležitost, ke které patří i účast na veřejných akcích všeho druhu. Toho se snažím držet. Situaci mi spíš ztěžuje fakt, že se na některých akcích podílím jako spoluorganizátor nebo účinkující, to se potom takové události špatně dokumentují. A jestli mi to vydrží? Doufám. Rozhodně to nepůjde bez pochoopení a podpory rodiny a bez aktivní pomoci spolupracovníků. Některé jsem již našťástí našel a i jejich příspěvky jsou na našem webu k vidění.

Co byste doporučil těm, kteří by chtěli dělat podobně výborné stránky?

Nejtěžší je začít. A pak nepřestat a udržet zavedený standard. Neslevovat z kvality příspěvků, trvat na přísném výběru fotografií a videa, nedovolit zaplevelení webu informacemi bezprostředně nesouvisejícími s obcí, odolat žádostem o umístění různých bannerů apod. Zkrátka držet co nejvyšší úroveň, samozřejmě s přihlédnutím k tomu, že samotný obsah vytváří amatéři-dobrovolníci, ne profesionální novináři.

RB

PS. Pro ty z vás, kteří byste se chtěli přesvědčit o kvalitě internetových stránek Hrubé Vrbky, ještě jejich adresa: www.hrubavrbka.cz.

Jak dlouho trvalo vytvoření webu?

I když se to nezdá, nejdůležitější je právě ta fáze přemýšlení a vymýšlení, co, kde a jak na webu mít. Web tak od samého začátku získá jasnou a pevnou strukturu a předejde se složitým předělánkám v budoucnu. To se nedá uspěchat. Samotné práce zabraly přibližně měsíc každodenní práce, z toho nejvíc psaní

Když se Pražáci diví: „Tady v Blatnici je tak výborné víno?!“

Zajímalo nás, jak funguje novinka s víkendovými otevřenými sklepy

„A my jsme si mysleli, že tady jsou vinné sklepy s vinaři jen v Mařaticích,“ pravili ti Pražáci, které jsem potkal letos v jedno červencové odpoledne v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Zrovna seděli u otevřeného sklepa, před sebou měli několik sedmiček vína a spokojeně „vrněli“, jako když „vrní“ kočka, kterou hladíte pěkně po srsti.

Pražáci byli prostě evidentně spokojeni a já se přímo v terénu a v praxi přesvědčil, že čerstvý nápad blatnických vinařů na pravidelně otevřené sklepy o letních odpoledních víkendech roku 2012 je nápad skvělý a osvědčený.

Radujme se tedy z této blatnické aktivity, s kterou přišli mladí vinaři z Cechu blatnických vinařů, podobně jako se radovali tito Pražáci, kteří mi povídali o tom, jak jsou na Letní filmové škole v Uherském Hradišti, a jak jsou různými lidmi voděni právě do mařackých sklepů. „Nám ale tamní víno nechutnalo, toto je mnohem lepší,“ postěžovali si s.

Nemluvme ale o Mařaticích, nás zajímá Blatnice pod Svatým Antonínkem, zeptejme se tedy na první poznatky s otevřenými sklepy šéfa místních vinařů Vladimíra Hanáka, který je shodou okolností i starostou Blatnice. Když jsem se ho zeptal na dosavadní zkušenosti, napsal mi následující psaní, které sem dává doslova, bez krácení.

Kromě pravidelně otevřených sklepů přišli blatničtí vinaři ještě s jedním výborným nápadem. Na Antonínku měli při hlavní pouti tento pěkný „stánek“ s řadou vín. Není divu, že kolem něj bývalo hodně plno.

„Reakce vinařů jsou různorodé, záleží i na poloze sklepa. Pokud máte sklep mimo hlavní tah, máte malou šanci, že se někdo zastaví. Přesto tuto akci vinaři chápou jako první ročník a rádi otevřou svůj sklep v daný termín. Lidé většinou o akci neví a jsou mile překvapeni, že něco podobného u nás funguje. V pátek je zájem minimální, většinou nejvíc

motorizovaných zájemců přijede v sobotu po obědě a nejvíc cyklistů v neděli rovněž po obědě. Reakce vinařů na tuto akci je pozitivní, protože i z jednoho cyklisty se může časem stát VIP zákazník a v dnešní době jsme rádi za každého platícího milovníka blatnického vína.“

RB

První hlucký hodový košť vína

O své místo na slunci bojují rovněž vinaři v Hluku, kteří letos v srpnu uspořádali první hodový košť vína. Byť měli obavu, s jakým zájmem se setkají, nakonec se dočkali slušného ohlasu. Vinaři přitom měli smůlu na počasí, kvůli dešti nebyla celá akce na nádvoří tvrze, kde by si jistě našlo cestu ještě více lidí. „Vzorků bylo kolem 230, víc jsme nechtěli, šlo nám hlavně o to, abychom vzorku dobře uchováli, ohodnotili a vytvořili k nim katalog, což se podařilo,“ pochvaloval si jeden z organizátorů Martin Polách (vpravo), který patřil společně s Martinem Křížanem (vlevo) k hlavním organizátorům. „Určitě chceme pokračovat,“ avizoval a velmi děkoval za podporu radnice, bez které by nešlo košť vůbec připravit. „A moc nám pomohly klimatizované vany z Ratíškovice, ve kterých jsme víno měli uschované. Bez nich by také nešlo košť udělat,“ upozorňoval.

Počasí při hlavní antonínkové pouti bylo letos nádherné a návštěvnost ohromná, cestou na Blatnickou horu tak bylo možné potkat mnoho pěších, cyklistů nebo třeba také tohoto tatínka s dítětem v kočárku.

Osvěžení lidem ale nepřinášela jen voda, ale například i takový odpočinek ve stínu stromů. Podobných skupinek bylo na Antonínku mnoho a často ani vůbec nespěchaly domů.

Antonínkové pouti jsou také místem mnoha setkání a procházek. Tady se vydaly na procházku čtyři mladé slečny z Hluku.

Im memoriam byl oceněný také bývalý učitel Josef Petratr z Blatnice pod Svatým Antonínkem, a to za obětavou práci při obnově Matice svatoantonínské, za dodání písemných materiálů k procesu blahorečení P. Šuránka a za uchování odkazu svatého Antonína. Ocenění převzala jeho dcera.

Jako obvykle přijelo také mnoho lidí auty, a to jak ti, kteří to měli několik málo kilometrů, tak ti, kteří přijížděli i ze stokilometrové vzdálenosti.

Nápad s pozváním hostů z Velehradu byl určitě výborný. Lidé se tak mohli mimo jiné seznámit s činností gymnázia, které máme jen kousek od našeho mikroregionu. Velehradská škola měla na Antonínku také informační stánek a několikrát během dne vystoupí její školní sbor, který už dosáhl řady úspěchů.

Vodovod s pitím sice už pamatuje dosti velkou historii, ale přesto má na Antonínku své pevné místo. O pouti byl v pořádném obležení.

Letošní hlavní mši sloužil host z Velehradu, spirituál tamního Stojanova gymnázia P. Radim Kuchař.

Cesty z Antonínka měly různou podobu, tato ale patřila k těm nejméně využívaným. Kdoví, třeba bude inspirovat některé z vás, až se zase na Antonínek vydáte.

Text a foto: RB

Bude na Antonínku více vody?

Tak co, podaří se na Antonínku objevit více vody nebo nepodaří? S takovou otázkou přijeli ke studni jeden červencový den dělníci s potřebnou technikou a na přání P. Zdeňky Stodůlky se pustili do díla. Bylo to dílo složité a technicky náročné, však sebou měli také pořádnou vrtnou soustavu, lež, bohužel, nakonec práce museli konstatovat: „Brzy jsme narazili na skálu, dál se už nedostaneme.“ Samozřejmě následovala očekávaná otázka - a co voda? „To se uvidí v příštích dnech a týdnech, zda nateče nebo nenateče,“ odpověděli a studnu opět zadělali betonovým poklopem.

Bylo by výborné, kdyby se na Antonínek podařilo dostat více vody, zejména o poutích, když přijde mnoho poutníků, se totiž stává, že vody teče příliš málo. Letos v létě přitom nebylo v suchých dnech mnoho vody ani ve studánkách, byly dny, kdy voda netekla vůbec. Mimochodem, v případě studánky na lhotské straně se zdálo, že nedostatek vody vede i k chátrání samotného místa. Je to nádherné místo a bylo by potěšitelné, kdyby bylo cílem procházek a většího zvelebování. **RB**

Posluchače zahřál Hradišťtan i blatnické děti

Děšť byl toho červnového dne bohužel velký a vytrvalý, o to více ale patří poděkování těm, kteří i v tento den vyšli či vyjeli na Antonínek a tady podpořili projekt každoročních koncertů – je to totiž nápad velmi dobrý, který ještě více obohacuje toto poutní místo a přináší na něj spoustu skvělé muziky.

O letošním hlavním hudebním hostu se ani není třeba rozepisovat, Hradišťtan s primášem Jiřím Pavlicou už mnohokrát potěšil diváky a určitě patří k tomu nejlepšímu, co naše Slovácko může nabídnout světu. Muzikanti tedy hráli i zpívali naplno, občas k mikrofonu přišla také jejich známá zpěvačka Alice Holubová, a diváci je všechny odměňovali častým potleskem, byť v rukou museli držet deštníky.

Na spokojenosti diváků ovšem měli velký podíl také další vystupující, kterými byla blatnická cimbálová muzika „Blatnická Studánečka s primášem Jakubem Prachařem a děti z Blatnice. Mezi nejkrásnější a nejpřekvapivější momenty patřily okamžiky, kdy si děti připravily několik dětských písniček Jiří Pavlici a ty si s Hradištěm zazpívaly. Velké díky patří vedoucím dětí, paní Renatě Špirudové Věře Mackové, které vše s dětmi nacvičily.

„Chci poděkovat, všem, kdo se na přípravě koncertu podíleli, P. Zdeňku Stodůlkovi, Matici

svatoantonínské, vedoucí Blatnické Studánečky, vedoucí dětského sboru a také celému realizačnímu týmu, který koncert připravoval. Velké poděkování patří také rodičům dětí, kteří náročné podmínky na Antonínku zvládli určitě na výbornou,“ děkoval všem hlavní organizátor Antonín Bojar. **RB**

(Ne) jen o jídlech „tetičky“ Lekešové

Jak se v Hluku na srpnových hodech zaprášilo po 300 obědech

Pozor! Pozor! A ještě jednou pozor! Stál jsem o hluckých hodech v místních památkových domcích a připadal si jako figurka z člověče, nezlob se, kterou někdo určitě brzy srazí k zemi. Kolem mě totiž doslova běhalo několik Hlučanů a Hlučanek, kteří roznášeli jídlo v takovém tempu, že nebylo radno jim překážet – což jsem právě já činil.

Čekal jsem sice, že právě probíhající akce s názvem „Hodový oběd naší kmotřenky“ přitáhne zájemce a navalí starosti na „kmotřenku“ i všechny, co jí budou pomáhat, ale stejně, až takový frmol jsem nečekal.

Zájem lidí byl obrovský, do Hluku se sjeli „strávníci“ z dalekého okolí.

První strávníci ovšem seděli za stolem už před začátkem oběda a v zákulisí někteří správně předvíдали, že nastávají pro všechny hodně horké okamžiky. Vždyť roznést během dvou hodin tři stovky porcí se třemi menu v provizorních podmínkách není opravdu nic k zasmání.

„Hlavně musí být všechno teplé, né, aby bylo něco studené,“ dávala hned na začátku pokyny kuchařka Lekešová – tedy právě ona kmotřenka – a mnohokrát je ještě opakovala.

Kdo měl jedničku menu? Kdo dvojku? Kdo trojku? Lísky se hromadí na stolku a není jednoduché se v nich vyznat. Polévka? Ta je ve velkém hrnci a neustále se přelévá do misí, které „číšnice“ roznášejí na stoly. Ale pozor – polévka se musí stále přihřívat, aby byla teplá. A povídková omáčka, ta se musí míchat, aby se nepřipálila. A pozor také na maso, bramborový salát, koláče …

Na hody roznegli Hlučané ve velkém spěchu 300 jídel, které uvařili podle dávných receptů.

Pozoruji všecek ten shon a stejně se divím: Jak je to možné, že starodávná jídla dokáží v jednadvacátém století přilákat tolik zájemců? Čím to je? A jak je možné, že se „kmotřence“ Lekešové podařilo prodat neuvěřitelných více jak deset tisíc knížek právě o starodávných jídlech a zvycích, které s jídlem souvisely?

Povídáním si s paní Lekešovou už po skončení akce, kdy další dobrovolníci umývají hromady náčiní, a zjišťuji jednu věc, kterou jsem už dlouho cítil: Paní Lekešovou dost mrzí to, že lidé si u ní podstatně víc všimají jejího kuchařského umění a receptů než toho, čím svá slova o vaření doprovází.

Za názvem Oběd naší kmotřenky se skrývá lo kuchařské umění Marie Lekešové.

„Dnes vidí každý onom jídlo, dobře sa najest a hotovo. Dřív sa ale v jídle projevovala láska k rodičům i k dětem, u jídla byla pohoda. Před každým jídlem sa rodina modlila, lidé byli skromní a vařili často ono to, co sa doma urodilo nebo narostlo. Dnes jako bychom na všechno toto, co souviselo s tradicemi a vírou zapomínali,“ postěžovala si.

I proto jsem si říkal, že tento článek nakonec neukončím jejím receptem, jak jsem původně chtěl, ale přepíši z její knížky pasáž o svatebním jídle, kde kromě receptů na svatební menu vzpomíná také na to, co rodiče nevěsty přáli do života své dceři i jejímu muži.

Otec nevěsty: *Nejmilejší děti, my vám dnes upřímně blahopřejeme a žádáme od Pána Boha svaté požehnání. Zdraví, svornost a lásku v manželství vám přejeme, abyste ke cti a chvále Pána Boha rodičům, přátelům a sobě samým spokojeni byli.*

Matka nevěsty: *Má dcero, co činíš a dál konati miníš, jak těla libosti, tak běžné těžkosti srovnávej a snášej stále a to všechno ke Boží chvále. Ty pak, pane zeti, až vám Bůh dá děti, pěči o nich mějte, aby Boha ctily a vás poslušné byly. Sám jim příklad dejte, neboť, kdo Boha chce ctít, musí vždy čisté srdce mít.*

Radek Bartoníček

Když Blatnice, tak Fazolfest!

Nájemkyně hospody možná založila novou tradici

Do Blatnice pod Svatým Antonínkem jsem jel s kapkou zvědavosti a zároveň nedůvěry. Na jednu stranu jsem byl zvědavý, protože pozvánka říkala, že se má tady odehrát 1. ročník Fazolfestu. Jenže jsem si nebyl jistý, jestli na něj vůbec někdo přijde, Blatnice přece jenom není vesnice, kde by byli lidé zvyklí se příliš společně bavit, natož na „nějakém“ fazolovém festivalu. No, uvidíme ... Fazole prý kdysi bývala pro Blatničany národním pokrmem.

„Pojďte dál, zdravím vás, tady jste správně!“ vítala mě v té chvíli ještě pro mě neznámá žena, o které jsem se brzy dozvěděl, že se jmenuje Jana Chupíková a je nájemkyní hospody na hřišti, kde se také Fazolfest odehrával. Když jsem následně sledoval její nadšení, s jakým se společně se svou dcerou Luckou do organizování celé akce pustila, hned jsem se začal v Blatnici cítit jako doma. Jejich bezprostřednost byla úžasná, navíc měli štěstí, že našly ještě několik dalších jednotlivců, kteří měli podobnou chuť udělat zábavu a zároveň uvařit ne zrovna tradiční jídlo. Abyste totiž rozuměli: Na Fazolfestu šlo mimo jiné o jídlo, šest skupinek „kuchařů“ mělo za úkol uvařit oběd, ve kterém musely být – jak jinak – fazole.

„Každý rok byl tady na hřišti pořádáný pouliční fotbalový turnaj, ale chtěli jsme nějakou změnu, a tak jsme vymyslely Fazolfest,“ vysvětlovaly mi obě ženy a zároveň pomáhaly se vším, co bylo k soutěžení potřeba. Nálada na hřišti byla výborná. Jednotlivé skupinky se pustily s velkým odhodláním i soustředěním do vaření, a ten, kdo přišel jen tak posedět jako divák, proto toho měla jídlo samotná paní domácí Jana Chupíková.

Toto bylo moravsko - slovenské družstvo

„Navařila jsem pravý šumajzl, a to na počest pana Páče, který byl našim častým hostem

Hlavní organizátorka Jana Chupíková

a měl právě šumajzl moc rád, výborně ho uměl připravovat. Bohužel už zemřel, ale chceme si ho alespoň takto připomenout,“ říkala paní Chupíková a já z reakcí spokojených „strávníků“ už věděl, že by pan Páček měl z jejího vaření radost.

Ono odpoledne bylo v Blatnici na hřišti dlouhé a sledování jednotlivých skupinek při vaření velezajímavé, kdo nakonec vyhrál, ale nebylo až tak důležité. U mě vyhrála paní Chupíková, za to, s jakou láskou, radostí i humorem dokázala všechno zvládat. A také za to, že nepamatovala na Páče, na jehož počest také 1. ročník Fazolfestu proběhl. Mít prostě příjemnou hospodskou je pro každou vesnici výhra!

RB

Jak Boršice pekly podle kuchařské knížky

Že kuchařská knížka manželů Lekešových z Hluku inspiruje k různým experimentům řadu dalších žen, to dobře vím (vždyť i ta moje podle této knížky ráda vaří), abych se ale setkal s takovou inspirací jako v Boršicích u Blatnice, to se mi ještě nestalo. A vyrazilo mi to docela dech. Když jsem totiž vešel do boršického kulturáku, narazil jsem tady na stoly plné moučníků. Kde se vzaly?

„Po přečtení knížky paní Lekešové jsem si řekla, že bychom některá jídla mohli připravit také tady v Boršicích, protože sama ráda vařím a pečů, začala jsem tedy přemýšlet, jak to zorganizovat,“ říkala mi Boršičanka

Marcela Frolová z Boršic u Blatnice

Marcela Frolová, která stála za stoly a moučníky zdarma nabízela.

„Většina receptů pochází právě z této knížky. Rozhodla jsem se je vyzkoušet a strašně moc mi pomohly jak maminky dětí, které chodí do folklorního kroužku Jasenka, tak členky naší boršické kulturní komise a jejich příbuzní. Všechny něco připravily a přinesly, moc bych chtěla všem poděkovat,“ opakovala Marcela Frolová, která byla ráda, že se vše vydařilo. „Některé maminky mi říkaly, že moučníky podle receptů paní Lekešové pro ně byly neznámé a nebyť knížky, ani by se o nich nedozvěděly. Teď chtějí některé moučníky dělat častěji.“

Paní Frolová navíc pozvala do Boršic i manžele Lekešovy, takže návštěvníci si mohli poslechnout, jak například knížka vznikala a proč se do ní její autorka vlastně pouštěla. Celé toto setkání bylo součástí příjemného podvečera, ve kterém vystoupily soubory Veletánek, Klenotnice, Dolňácko, Jasenka i cimbálová muzika Falešnica. Opět se tak potvrdilo, že nejdůležitější ze všeho jsou obětaví a nadšení lidé – kdo ví, třeba inspirují další.

RB

Láska ke kolům? Únik před dnešním světem

Zastavili jsme se na povídání s členy Veselského klubu nezávislých cyklistů

Nevím, jak vy, ale pokud já někdy potkám členy veleznámého Veselského klubu nezávislých cyklistů 98 (VKNC 98), mám pocit, jakoby mě někdo pohladil po duši. Pohled na ně je pro mě jakýmsi návratem do minulosti, nostalgií za třicátými léty minulého století, kdy svět ještě zdaleka tolik nespěchal. Však také po téměř sto letech obdivujeme mnohé, co naši předci vytvořili – včera třeba právě historických kol.

Nedivte se mně proto, že moje první otázka při setkání s členy zmiňovaného „nostalgického“ klubu se týkala to, jestli se jim jako milovníkům historie něco líbí na současné době. „No, přece to, že ji žijeme!“ odpověděl mně s úsměvem Vladimír Bednařík, který byl u založení spolku. „Člověk ale musí hledat z této doby úniky. A my je hledáme v historických kolech,“ dodal.

Prapůvodní okolnosti založení klubu nezávislých cyklistů jsou přitom hodně zajímavé a sahají vlastně až do dávné historie, ke známé bitvě na Moravském poli, které najdete třicet kilometrů od Břeclavi v Dolních Rakousích. Právě tam padl český král Přemysl Otakar II. „Když se v roce 1989 prostříhali dráty na hranicích a dalo se už jet do Rakouska, řekli jsme si s Jaroslavem Kovářem a Miroslavem Bahulou, že tam zajedeme, a to na historických kolech. Takže jsme vyrazili na nich, koupili jsme ještě věneček a ten jsme u pomníku na Moravském poli položili k pomníku,“ vzpomínal Vladimír Bednařík.

Podobně zajímavé by šlo vyprávět i s dalšími veselskými členy, kteří by vás zcela jistě ale upozornili na jednu veledůležitou akci: na mistrovství světa v závodech na historických kolech, které bude od 22. do 26. května 2013 hostit právě Veselí nad Moravou. Půjde o zcela výjimečnou událost, kdy do Veselí přijedou lidé z řady evropských zemí a také z USA, Austrálie, Japonska i Indonésie!

Text a foto: RB

Veselský klub nezávislých cyklistů jsem potkal ve veselském přístavišti Baťova kanálu na akci, které se týká tato fotka se třemi muži. Předseda společnosti Baťův kanál Vojtěch Bártek na ní křtí vodou z „Baťáku“ hodně výjimečnou věc - poštovní známku České pošty právě s motivem Baťova kanálu, konkrétně samotného přístaviště ve Veselí nad Moravou. Vedle něj je jeden z nejlepších českých rytců známek Martin Šrp, který upozorňoval, že právě tuto známku dělal zcela specifickou grafickou i tiskařskou metodou. Známkou s hodnotou deset korun (tolik má cenu nalepená na dopise či pohledu) je ale ze všeho nejvíce ohromnou reklamou pro Baťův kanál, Veselí a celý náš region. Už samotný křest se setkal s obrovským zájmem lidí, u mobilní přepážky České pošty stála fronta zájemců o první známky. Velmi spokojený byl rovněž přítomný starosta Veselí Miloš Kozumplík, který vyjádřil naději, že v nejbližší době bude Baťův kanál fungovat od Otrokovic až téměř do Hodonína. RB

Na fotografii z letošního léta můžete vidět většinu zakládajících členů Veselského klubu nezávislých cyklistů 98 (VKNC 98). Zleva: Marie Miklendová, Marie Zlatníková, s vysokým kolem host z Uh. Brodu Josef Šohaj, Jaroslava a Stanislav Hyrákovi, Jaroslava Bednaříková, Jaroslav Kovář, Jaroslav Miklenda, Jaroslav Randa a Vladimír Bednařík.

Přání Jaroslava Smutného

Vždycky, když potkám Jaroslava Smutného z Veselí nad Moravou, říkám si, že se ho zeptám, kolik jen kilometrů mohl už v životě ujít s basou, kterou nosí velmi často na rameni – však i teď na Horňáckých slavnostech jsem ho potkal, když ji „táhl“ s sebou. Bohužel, opět jsem se ho nezeptal, ale i tak si myslím, že naše povídání bylo zajímavé a stojí za zaznamenání. Pana Smutného jsem se především ptal na to, na čem nyní pracuje, a také na to, jaké je jeho největší přání pro nadcházející časy.

Jaroslav Smutný na letošních Horňáckých slavnostech

„Teď pracujeme s manželkou, Mirkem Kolaciu, veselským kulturním domem a starostou na tom, abychom vydali čtvrtý zpěvník, který je naplněný písněmi dětí z přehlídek dětských zpěváčků Slovácká stuha,“ začal naše povídání.

V této chvíli bych měl možná upozornit, že Slovácká stuha je unikátní přehlídka, protože manželé Smutní mimo jiné vždy usilovali o to, aby děti zpívaly spíše neobehrané písničky, které navíc manželé nahrávali, zapisovali a poté i s notami při každém ročníku vydávali. Často přitom spolupracovali na výběru písní s učiteli a rodiči dětí, díky čemuž se podařilo shromáždit skutečně unikátní sbírku.

„Za třicet let trvání jsme shromáždili kolem 3 000 písní a mnohé z nich se snažíme postup-

ně vydat. Letos na podzim by mělo vyjít dalších 265 nádherných dětských písní. „No, není to krása?!“ zeptal se mě pan Smutný s takovou radostí a nadšením, že bych si nyní přál „už“ jen to, aby se tato radost přenesla na rodiče a oni takové zpěvníky dětem co nejvíce kupovali.

„Na takovém předávání písniček nám s manželkou velmi záleží. V minulosti nám mnozí lidé písničky darovali a my se nyní snažíme, abychom tyto písničky darovali dětem. Chceme, ať tyto písně žijí dál, protože je v nich obrovská pravda o lidském životě i přírodě, když budou od našich předků přecházet k dětem, je to ta největší hodnota,“ říkal Jaroslav Smutný.

Povídat by si s ním šlo ještě o spoustě dalších věcí, například o tom, jak jezdí už šestým ro-

kem pomáhat cimbálové muzice v Blatnici pod Svatým Antonínkem, ale toto povídání přineseme v některém z dalších čísel. Tentokrát jsem zůstal u sbírání lidových písní a zeptal se pana Smutného ještě na to, co je v současnosti jeho největším přáním.

„Za svůj největší úkol považujeme s manželkou to, abychom všechny sesbírané písničky darovali Památníku Leoše Janáčka v Brně. Ještě předtím ale chceme všechny písničky vrátit do obcí, kde se zpívaly, chceme je dát na radnice, aby je tam budoucí děti mohly najít a mohly si je zpívat. Na tomto nám velmi záleží,“ loučil se pan Smutný a s basou na rameni spěchal k dalšímu hraní.

RB

Veselí nabídlo v létě velkou porci kultury

Tato dívka se jmenuje Anna Duchaňová a byla hlavní „aktérkou“ pohádkového kabaretu Království, které připravilo na léto pro děti a jejich rodiče Městské kulturní středisko Veselí nad Moravou. Když byste se přitom podívali do nabídky tohoto střediska, poznali byste, že to byla jen jedna z mnoha a mnoha akcí, které toto středisko připravilo pro Veselany i přespolní. Nabídka letní kultury byla ve Veselí skutečně velká, lidé chodili na filmy do letního kina, na koncerty, festivaly, divadla, výstavy a nakonec také na Bartolomějskou pouť s jarmarkem. Doporučujeme vám, abyste veselskou nabídku sledovali a také využívali, veškeré informace najdete na internetových stránkách kultura-veseli.cz.

RB

Dobrovolníci pomáhali otevřít zámek pro turisty

Tuto šestici jsme vyfotili na zahradě Základní školy v Uherském Ostrohu. Toho ležícího muže na lavičce jistě poznají minimálně Ostrožané, jmenuje se Radek Nožička a tady na snímku vystupuje jako zástupce místního Občanského sdružení Haštera. Toto sdružení spolupracuje s celosvětovým sdružením INEX, které zprostředkovává práci dobrovolníků v řadě zemí – včetně České republiky a Uherského Ostrohu. Tři sedící dívky a dva mládenci jsou tedy dobrovolníci, kdybychom je vzali zleva, jsou z následujících zemí: Německo, Česko, Španělsko a dvakrát Bělorusko. Posledním dobrovolníkem v Ostrohu byla Japonka, ale ta odjela dříve. A co při svém pobytu dělali? Především pomáhali s podzemím zámku, které chce vedení města postupně upravit tak, aby bylo přístupné pro turisty. Podobně, a to v podstatně kratší době, má být přístupná také věž zámku, odkud se bude možné dívat z výšky na Ostroh možná už příští rok.

Hody ženáčů v Ostrožské Lhotě jsou stále populárnější a oblíbenější. Na snímku Lukáše Baroně můžete vidět manžele Radochovi, kteří se podíleli na založení těchto nepříliš obvyklých hodů. Stejně jako další členové chasy patří k těm folklorním nadšencům, kteří se tanci a zpěvu věnují dodnes, kdy už ale jako ženáci nemůžou v tradiční hodové chase jít. Příští rok budou ve Lhotě klasické hody svobodných, které by v roce 2014 opět měli vystřídat zadání – jak to tak vypadá, nic tomu nebrání, vždyť čerstvých folklorních ženáčů stále přibývá.

Ludmila Hájková (vpravo) připravila na památkovém domku v Ostrožské Lhotě zajímavé setkání, na kterém se mohli zájemci učit dělat papírové růžičky. Zároveň si mohli prohlédnout výstavu starých svatebních fotografií a poslechnout si CM Višňa Františka Hájka. Mimochodem, hned vedle paní Hájkové sedí Marie Hejtmánková, která je průvodkyní na lhotském domku. Obě ženy i další folkloristé, kteří se o toto místo starají, se nedávno dočkali velké pochvaly od Ludmily Tarcalové ze Slovákého muzea. Tato známá etnografa jim totiž při osobní návštěvě do pamětní knihy mimo jiné napsala: „Obdivuji pracovitost a snahu paní Hájkové, které udržuje tento poklad lidové architektury a lidového bydlení. Mé poděkování patří také všem jejím pomocníkům a nadšencům, jen tak můžeme něco zanechat našim příštím generacím.“

Na tomto snímku jsme zachytily děti z folklorního souboru Štěpnička z Veselí nad Moravou. Právě měli po vystoupení v Hluku, kde ovšem vzhledem k prázdninám přijely v oslabeném počtu. Hlučané tak vraceli Veselánům pozvání za to, že oni pro změnu vystupovali na známém veselském folklorním festivalu Štěpy.

V Boršicích u Blatnice mají o prázdninách jednu neobvyklou zahradu. Patří rodině Hrabalů, a je neobvyklá proto, že se na několik letních dnů mění ve velký tábor pro několik desítek dětí z nivnického folklorního kroužku. Děti už mají pro tento svůj tábor také název: Modřínová lůka. Z pobytu na něm bývají nadšení, kromě výletů do okolí si totiž užívají i velkého bazénu přímo na zahradě. Protože je ale dětem nejbližší zpěv, často se z této zahrady ozývá také zpívání. Díky pohostinnosti Hrabalů tak z Boršic děti odjíždějí s mnoha prázdninovými zážitky.

Co si myslíte, že spojuje tyto tři muže? To byste těžko uhádli - dokáží připravit nejchutnější kvašáky. Alespoň tedy podle výsledků soutěže, která se odehrála na seniorské besedě v Hluku. Ze tří desítek vzorků senioři ohodnotili jako nejlepší kvašáky Františka Sošky (na snímku vpravo). A jak je připravuje? „Receptura je tajná, to se neprozrazuje,“ odpověděl nejdříve, ale nakonec přece jen něco prozradil. „Základem je kopr, vinný list a hroznový list. A potom se postupuje dál,“ pravil tajemně.

Tyto mažoretky v pruhovaných tričkách jsou z Louky, byť fotka vznikla někde jinde. Jak už naznačují právě trička, holky vystupovaly v přístavu Baťova kanálu ve Veselí nad Moravou. Po svém vystoupení však sklídily tak velký potlesk jakoby se ukazovaly na domácí půdě.

Velké loučení zažila Vlasta Hanáčková z Ostrožské Lhoty, která kromě kytic dostala také takové dvě láhve Fernetu. Loučení jí připravili zaměstnanci Městského úřadu v Uherském Ostrohu, kde pracovala od roku 1984. V den odchodu jí dokonce vyhrával místní rozhlas, není divu, že paní Hanáčková měla slzy na krajíčku. Po hlášení rozhlasu za ní dokonce spontánně a zcela neočekávaně přišla jedna z místních senierek a děkovala jí za letitou vstřícnost a snahu pomoci.

Majitel pekařství Antonín Bachan před velkou prosklenou výlohou

Viděli jste někoho pracovat za prosklenou výlohou?

„Není to nějaké podivné?“ napadne možná některé z nás, když jedeme kolem prosklené a prostorné výlohy Pekařství Bachan v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Stačí se totiž zastavit a v některé dny se můžeme pohodlně dívat, jak místní ženy dělají například koláčky – nikde jinde v našem regionu není možné takovou „výkladní pracovní skříň“ vidět. Říkal jsem si proto, že by také vás mohl zajímat: Jak takový nápad vznikl? A nevadí to zaměstnancům?

„No, pracovníci by chtěli, aby se výloha skutečně zadělala, nejsou rádi, že je možné je z venku pozorovat, ale já to určitě nezadělám,“ pravil mě majitel pekárny Antonín Bachan, když jsem za ním přišel na kus řeči. Jak se zároveň přiznal, výlohu má takto „otevřenou“ zcela záměrně. „S tím jsem celou novou část pekařství budoval, chtěl jsem, aby naše pekařství bylo blíž zákazníkům. Inspirovala mě návštěva jedné restaurace v rakousku, kde jsem viděl přes prosklenou zeď, jak mi kuchař připravuje jídlo.“

Šel jsem se zeptat také samotných žen, ale prozradím vám rovnou, že na nějaké povídání neměli čas a ani chuť. Kdybyste byli na místě se mnou, přesvědčili byste se, že taková příprava koláčků není žádná sranda. Ženy se zcela soustředily se sklopenými hlavami na své prsty, kterými velmi zručně tvarovaly jeden koláček za druhým. Žádná pásová a strojová výroba, naopak pečlivý výběr každé suroviny, ze které se koláček dělá.

„Je strašný rozdíl mezi máslama, tvarohama i dalšími surovinami, všechno máme vyzkoušené a už víme, který tvaroh je nejlepší, které máslo, která múka, to sú roky, než sa dojde na přesnú recepturu. My děláme koláčky opravdu klasickou cestou, sú to pravé domáci svatební koláčky, průmyslové koláčky sú úplně iné,“ vysvětloval mě pan Bachan, který si zároveň postěžoval, že dnes bohužel lidé upřednostňují ze všeho nejvíce cenu, a to i na úkor kvality.

No, a pokud byste mi slova o pracné a poctivé výrobě koláčků nevěřili, nic se neděje, však zajděte k výloze a sami se přesvědčte.

Ženy právě připravují za velkou prosklenou výlohou koláčky, kdokoli se může přijít na ně podívat

„Milí lidé ostrožští a přespolní, král už dorazil,“ byla první slova vedoucího šermířské a divadelní společnosti Memento mori Pavla Jurčky, kterými zahajoval Slavnosti Přemysla Otakara II. na uhersko-ostrožském zámku. Jeho nádvoří i prostor před zámkem byly zaplněny lidmi, kteří se na slavnosti evidentně těšili a často tleskali šermířským i gladiátorským soubojům této známé party odvážných chlapíků a jedné šikovné dámy. Memento mori navíc slavila zároveň dvacet let své úspěšné existence a lidé měli možnost vidět většinu jejích bývalých i současných členů. Když všichni nastoupili v plné zbroji a s prapory za doprovodu dobové hudby na nádvoří, byl to impozantní pohled, který vzbuzoval respekt k historii i k těm, kteří se i snaží připomínat.

V poklidném podvečeru ctihodné vesnice Ostrožská Nová Ves působila v polovině srpna ona skupinka poněkud „výtržnický“, zejména, když byla oblečena do roztodivných úborů, z nichž některé mohly vyvolávat pohoršení. Když jsem se dal ale s „výtržníky“ do hovoru, dozvěděl jsem se, že jde o členy hodové chasy, kteří právě vyrazili vykoupit hodové právo od stárky z loňského roku. Proč ale už tak brzy, když novoveské hody jsou až poslední víkend v září? „Jiné víkendy už nemáme čas,“ slyšel jsem odpověď. Ze všeho nejdůležitějšího ale byla informace o tom, že novoveskou mládež hody zajímají, čehož důkazem byl i tento průvod, díky kterému zněly po novoveské dědině pěkné slovácké písničky – kolikrát je mimo oficiální kulturní akce dnes vůbec po vesnicích slyšíte? Skoro nikdy.

Text a foto: RB

Pohledy zpátky: Záhadná smrt Františka Míčky

O záhadné smrti legendárního veselského sportovce Františka Míčky, který by letos oslavil pětadesáté narozeniny jsem se dozvěděl už jako kluk. Před léty ale jeho jméno zmizelo i z náhrobku na hřbitově. Tehdy jsem se rozhodl zapomenuté události suchem vyčerpaného léta roku 1947 znovu vyvolat na světlo a zjistit, co se vlastně doopravdy stalo.

Zdálo se, že rok 1947 startuje slavnou éru slováckého sportu. Pár týdnů po postupu do první házenkářské ligy se však stala tragédie. „Jako blesk se rozšířila zpráva, že 10. srpna zahynul tragickou smrtí při přestřelce s banderovskými bandity vynikající hráč házené, skromný a poctivý sportovec, obětavý, věčně usměvavý a nezištný kamarád František Míčka. Zákeřná kulka skončila mladý život tohoto vynikajícího sportovce v době, kdy kolektiv spoléhal v nastávajících ligových bojích na jeho rutinu, na jeho tvrdé přesně mířené střely a obávané zadovky,“ napsal do brožury Třicet let české házené ve Veselí nad Moravou

Zleva na snímku z Národního házenkářského archivu: Leitgeb, Holek, Příhonský, Kocián, Mastný, Krojzl a z dávné minulosti se do dnešních časů ohlíží František Míčka.

její autor Vladimír Salčák. Proč vlastně do brožury napsal, že dvacetiletého studenta zeměpisu a tělesné výchovy zastřelili na sokolském

táboře v Návojně u Brumova procházející banderovci, vysvětlil před pěti lety i v brožuře Sokol Veselí nad Moravou - 110 let: „V úvodní

Veselí vystoupalo do sportovního nebe. Tam září Míčka.

V období 2. světové války se ve Veselí nad Moravou objevila skvělá parta vynikajících sportovců. Uměli všechno: atletiku, gymnastiku, fotbal, hokej, házenou... Jejich vůdčí osobností byl František Míčka. Jako dorostenci HC Veselí nad Moravou se kvalifikovali do závěrečných bojů o mistrovský titul Protektorátu Čechy a Morava v ledním hokeji. Bronzová medaile jim unikla jen o pověstný vlásek. V šestičlenné skupině se umístili na třetím místě, když s budoucím mistrem LTC Praha (s budoucími hvězdami Záborským, Stiborem, Pokorným a dalšími reprezentanty) prohráli o jedinou branku 3:4. O hokejový úspěch se zasloužili také Kocián, Bauer, Čech, Procházka, Příhonský a samozřejmě František Míčka. Všichni ale byli především házenkáři. A právě házená (česká neboli národní) prožívala ve válečném období obrovský boom. Ryze český sport, který ve třicátých letech pronikl do celého světa, se stal symbolem odporu proti německé okupaci. Česká házená se hrála v každém městě nebo vesnici a zápasy se odehrávaly před mnohatisíčovými návštěvami. Na Slovácku se česká házená hrála nejen ve Veselí a ve Vracově jako dnes, ale také v Uherském Ostrohu, Moravském Písku, Starém Městě, Bojkovicích, Lužicích, Hodoníně, Lipově, Strážnici, Kunovicích, Kyjově, Nedakonicích. Svoji obrovskou popularitu si házená zachovala i po skončení války. Ve Veselí chodily na házenou přes dva tisíce diváků. Pro tým vedený trenérem Karlem Pötzlem v sestavě J. Zajíček – Holek, Příhonský, Bauer, Míčka, Procházka, Čech, spolu s Grundem, L. Zajíčkem, Kociánem a Léskou skončila

František Míčka se nedá bránit. Před tisíci Veselanů prostřelil i obráncovy ruce.

podzimní divizní sezóna roku 1946 velkým úspěchem: přezimovali na prvním místě a připravovali se k vybojování největšího úspěchu kolektivního sportu na Slovácku v historii. Postupu do nejvyšší soutěže jednoho z nejpobulárnějších sportů té doby – české házené. Jaro 1947 jen potvrdilo, že Veselí nad Moravou mezi českou elitu patří. Tahounem týmu byl obávaný střelec František Míčka – dokázal prostřelit brankáře i šestnáctkrát v zápase. Byl na cestě mezi sportovní hvězdy československého poválečného sportu.

kapitole o začátcích HC Veselí nad Moravou jsem vzpomněl, že prvním předsedou klubu byl velký milovník sportu a tělovýchovy katolický kněz Bohumil Navrátil. Na straně 10 se zmiňuji o smrti vynikajícího sportovce Františka Míčky, která se v té době oficiálně připisovala banderovcům. Veřejným tajemstvím však byla úplně jiná komunistům nepohodlná verze. Bylo jasné, že v době, kdy každá vznikající tiskovina musela dostat oficiální požehnání od příslušného úřadu, budou některé pasáže v brožurce velmi problematické. A nemýlil jsem se. Po zaslání „nečistopisu“ na Okresní národní výbor v Hodoníně jsem dostal vyznění, že se mám dostavit na odbor školství a kultury ONV Hodonín. Dne 28. června 1965 mě přijal předseda tohoto odboru soudruh Telc, který v podstatě s obsahem brožurky souhlasil. Až na dvě místa. Nelíbila se mu zmínka o prvním předsedovi klubu páterovi Bohumilu Navrátilovi. Tuto pasáž jsem měl vypustit. Snažil jsem se soudruhovi Telcovi vysvětlit, že páter Navrátil požívá dosud ve Veselí u lidí velké obliby a z dějin veselské házené jej vymazat nelze. Nakonec trval jen na tom, abych z textu vypustil zmínku, že to byl katolický kněz.

Druhou velkou výhradu měl k osobnosti Františka Míčky. Mluvil dobovými frázemi obsáhlé o kultu osobnosti. Dodnes jsem

Na hokejovém mistrovství mládeže v Praze dobře reprezentoval Slovácko dorost HC Veselí, který se ve své skupině umístil na III. místě za LTC Praha a SK Telč. V celkovém pořadí 12 nejlepších dorosteneckých mužstev Protektorátu se dorost HC Veselí umístil na šestém místě. Na našem snímku úspěšné družstvo slováckých reprezentantů zleva do prava: Kocián, Kozumplík, Bauer, Čech, Růžicka, Míčka, Procházka, Příhonský, Jančařík, Smitík. **Jkb.-s.**

Foto: Archiv.

rád, že jsem stať o jeho existenci a smrti obhájil. Argumentoval jsem tím, že je vzorem pro mládež ve Veselí a pokud by čtenáři zmínku o něm v brožurce nenašli, mohli by si ledacos domýšlet. Nakonec povolení dal. Má jednací číslo čj.87/65-kult.Te-6 ze

dne 28.6.1965-odbor školství a kultury ONV v Hodoníně.“

Před pěti lety na jaře Vladimír Salčák vyrazil na místo činu, který v tu chvíli zakrývala rouška tajemství už pětadesát let. S sebou si vezl již zmiňovanou brožuru „Sokol Veselí nad Moravou - 110 let“, kde popsal Míčkovu smrt i mlčení o ní jeho nejbližší kamarád Zdeněk Smejkal: „Při různých příležitostech jsme vzpomínali na Frantu jako na výborného gymnastu sportovce, kamaráda, člověka a člena Sokola, nikdy se však blíže nevyličiilo, jak vlastně zahynul. Já jsem ale v těch kritických dnech v Návojně nebyl, vedl jsem žáky na minulém turnusu.“ Sokolské stany stály nedaleko od zámku. Tehdy to byla ještě parádní stavba, opuštěná jeho majitelkou při ústupu Němců za války. Během vlády jedné strany se z něj stala nevzhledná šedivá budova. A přece byla před pětadesáti lety svědkem oné fatální události, omylu, chyby českého vojáka. A smrti skvělého sportovce, který vedl sokolský tábor. „Naši táborníci se ocitli na trase banderovců. Do tábora dorazila jednotka československé armády, která měla tábor ochraňovat před vyrabováním. Jednotce velel shodou okolností také Veselán kapitán Herman, syn bývalého ředitele obecné školy. Nařídil, aby se táborníci stáhli ze stanů do zámku a rozmístil hlídky. Hlídky byly ale postaveny špatně, což věděl i každý malý sokolík. Hlídky byly na svahu u zámku, za zády volný prostor, před ní tmavý les, bez

K zastřelení vysokoškoláka Míčky banderovci

Bezpečnostní referát zemského národního výboru v Brně sděluje ještě k včerejší zprávě o banderovcích úředně toto: V noci na 10. srpna došlo v prostoru okresu uherskobrodského ke střetnutí kulometné vojenské hlídky s tlupou asi 8 banderovců. Při této přestřelce byl smrtelně postřelen František Míčka, nar. 27. III. 1927 ve Veselí n. Mor., posluchač Masarykovy university z Veselí n. Mor. č. 820, který se dostal nešťastnou náhodou do palby. Byl nepochybně zasažen střelbou banderovců, jak bylo zjištěno podle nalezených střel. Stu-

dent Míčka zemřel v důsledku těžkého poranění ještě v noci na 10. srpna přesto, že mu byla včas poskytnuta lékařská pomoc. Obyvatelstvo se proto znovu upozorňuje, aby v zájmu úspěšného stíhání banderovců a také v zájmu své vlastní bezpečnosti přesně dbalo všech pokynů bezpečnostních úřadů a orgánů. — Ke zprávě poznamenáváme, že sokolský tábor z Veselí n. Mor., který Míčka vedl, měl se v neděli vrátit už domů. Zatím v noci na neděli Míčka se dostal do přestřelky a byl banderovci zastřelen.

výhledu," popisuje situaci podle vyprávění přímých účastníků tábora Zdeněk Smejkal, který po okolnostech kamarádovy smrti i na naléhání rodičů zastřeleného sokola také pátral. Ani oni ale neznají celou pravdu, vždyť byli po evakuaci ukryti v zámku. Někdo z táborníků si prý posteskl, že něco zapomněl ve stanu. František se rozhodl pro věc zajít. To se mu stalo osudným. Noční tmou zahřměla dávka ze samopalů. Pak bylo ticho. Trvalo šedesát let.

Levé křídlo zámku v Návojně před pěti lety už nestálo. Důchodce Oldřich Šenkeřík si však všechno dobře pamatoval. „Tady v těchto místech se to stalo. On šel za těmi vojáky. Od devíti hodin bylo vyhlášeno stanné právo. Tady byl takový park a sokoli stanovali tam za tím kopečkem. Tady byl kaštan," vybavily se tehdy sedmdesátiletému starousedlíkovi vzpomínky na osudovou noc. „Tady zůstaly jen hlídky a děti s vedoucími schované v zámku. Vojáci jeli někam k tunelu, tam měli vykopané dva zákopy. Odtamtud zazněla střelba - ti banderovci byli asi na „Maďarách“, dost daleko od zámku. Táborníci spávali uvnitř, zařídili si nějaké místnosti. On se s těma vojáky znal, šel se zeptat, co se děje. Možná vyšel oknem, my jsme tak také chodili," vzpomíná roztržitě Oldřich Šenkeřík. Byl tehdy kluk a bydlel také v zámku. Se Šenkeříkovými tam žily i další dvě rodiny. „Nás bylo pět dětí. Otec nebyl doma, byl na nějaké vartě. Když se začalo střílet,

matka nám řekla, ať si poleháme na zem, slyšeli jsme jenom sténání. Nejdříve padla jedna rána, potom jsme slyšeli krátkou dávku.“ Oldřich Šenkeřík ležel pár centimetrů od umírajícího Františka Míčky. Dětila je jenom zeď. „Tady jsme měli okna, z toho tu kulku vytahovali. Matka říkala, že něco s tou kulkou dělali kombinačkama a s tím pláštěm. Pak to ukazovali a říkali: „Vidíte, že to není naša kulka!“ Důkaz, že se smrtí Františka Míčky bylo manipulováno jen pár minut po jeho skonu, zaviněném nezkušeností a špatným velením, byl na světě. A kvůli hlouposti se na fenomenálního sportovce muselo zapomenout. Na šedesát let. „Odnесли ho na nosítkách do jednoho baráku. Přijel doktor Študlík z Brumova, ten byl za I. války válečným chirurgem. Podíval se na něj a řekl: „Takových ran jsem viděl moc, nepřežije.“ Ani se nesnažil nějak ho dopravit do nemocnice na Vsetín. Rodiče sem pak jezdili dlouho, pokládali květiny tam u té zdi. Kolem té díry po jedné z kulek bylo červené kolečko.

Dnes už nejedzí skoro nikdo," vypráví Oldřich Šenkeřík, muž, který byl v osudovou chvíli úplně nejbližší. O tom, že o smrti Františka Míčky se ve Veselí nesmí mluvit, nevěděl. Až teď.

„Ti vojáci byli poplašení, polekali se. Měli strach, nechťeli ho střílet. Nevím, jaké měl ten velitel zkušenosti, když si tady postavil pod ten kaštan kulomet. Ten střelec neviděl dál než dvacet kroků. Co to bylo za vojáka?

Granátem na dvacet metrů by ho nepřítel zneškodnil."

Rozloučili se. Letos v březnu by se František Míčka možná dožil pětáosmdesáti. Asi by měl za sebou hvězdnou sportovní kariéru, možná by ale seděl v komunistickém lágru, možná by učil děti. Kdo ví. Je však dobře, že se na něj nezapomnělo. Před pěti lety na jaře mu veselští bratři Sokoli odhalili pamětní desku na zdi sokolovny. Pár metrů od házenkářského hřiště, kde se proslavil.

Jaroslav Junec

Vojenské cvičení

Vladimír Pavel Salčák

Skladník Janek Okénkúv, ináč vyučený holič, byl tým svojím skladem zaneprázdnený tak, že enom vymýšľal, kde by co komu udeľal a vymamľasil. Jednú došiel do kancelára a povidá: „Krucí, co já bych enom temu Martinovi Horákovi vyvédl? Tak ňa před chvílí nasral, že mu mosím něco vyvést.“

Rozložil si na stůl obratové tabulky, aby bylo vidět, že furt má moc práce, rozbil svačinu a nožem - rybičku si pokračoval špek s chlebem a z plechové feldflašky, co ju šlohl na vojně, to zapíjal černým kafím. Nosil si ho každý deň.

„Už to mám! Zavoláme ho na vojenské cvičení a je to!“ rozhodl sa.

Bár neměl eště dojezené, zbalil svačinu, zašpuntoval flašku a už sa hnál k psacímu stroji. Ani mu nevadilo, že Martin byli už dávno vyřaděným vojákem, esli jím vůbec byli.

„Už to mám,“ a směl sa jak malý chlapec. „Pojeď s ním aj já, aby to nebylo nápadné.“

Do stroja dal dva papíry s kopírákem a začal glvat jedným prstem předvolání. Po hodné chvíli papír ze stroja s vítězným úsměvem vytočil a hospodárce Ance povidá:

„Pošťaj ně tiskárničku, mosím eště udeľat razítko vojenskéj správy, ať je to opravdu úřední! Přečti to, ať to čujú aj pan vedúcí, co sa tady bude dneska jít!“

Anka nechala počítání a nahlas četla: „Podle braného zákona číslo 0408 (to bylo číslo provozovny, šeckým velice dobře známé) a na základě paragrafu číslo 021 (to zas bylo číslo skladu, také šeckým známé) povoláváme Vás vzhledem k nesmírně vypjaté mezinárodní situaci na mimořádné vojenské cvičení vojsk Varšavské smlouvy. Místo konání je polský vojenský prostor Cienstochowa Gora. Vemte sebou hygienické potřeby, jídelní příbor, vojenskou knížku nebo jiný doklad totožnosti a dostavte se dne 23. února 1960 do Hodonína, odkud budete převezeni transportem číslo 039 (to bylo Pavlovo číslo na píchačce) do prostoru vojenského cvičení. Délka cvičení je na dobu neurčitou, podle vývoje mezinárodní situace. Žádáme vás, abyste neprodleně informovali o této skutečnosti svého zaměstnavatele.“

„Jane, ty si teda pěkné tela, cvičení sa píše od dycky s měkkým i a ně s tvrdým!“ povidá mu Anka a řečtala sa jak urvaná. „Myslíš, že ti to Martin zežere?“

„Enom sa neboj, šecho mám premyslené,“ a na oba papíry velice opatrně dal razítko, na kerém stálo: Okresní vojenská správa Hodonín Plk. Ján Arnošt v.r.

„Šak počkaj, až sa to Arnošt doví, tož ti neužná žádný cesták,“ povidá mu Anka.

Janek byl totiž „majstr světa“ ve vypisování cestáků, keré mu likvidoval kontrolor v Písku na vedení družstva. Z Písku do Veselí jezdil šeckým možným, hlavně když to bylo zadarmo. Zbíral potom po nádražích šecky možné lístky, datumy šelijak „mastil“, aby nebylo poznat, kdy byly platné. Jednú, když mu Arnošt likvidoval cesták, tož mu po dlúhém zkúmání povidá:

„Hergot, Jane, kdo ťa vyzvedl ve Veselí na nádraží? Máš tady lístek z úschovny!“

Janek sa tým šeckým chválil, jakým dopravním prostředkem už jel. Prý mu chyběla enom půdní fréza. Ale podme dál.

„Tak ešte napíšeme obálky a jede sa za Anežkú na počtu,“ celý usmíty si pod fúsa mrmal Janek. „Jarošu,“ povidá na dílně mistrovi Lipárovi, „pošťaj ně pionýra a sleduj, co sa tady bude za chvílu díť!“ „Už máš presečené, ty ohavo, že furt cosi vymýšľáš?“ narážal Jaroš na Janovu průpovídku a neochotu, když měl něco pomoci, nebo jít vydat ze skladu. Dycky říkal: „Včil nemám čas, dojdí, až budu mět presečené!“

A protože Jaroš byl z toho samého těsta, jak šecí ostatní, Pionýra mu poštal. Janek dojel na počtu a hned sa hrnul za počtáčků Anežkú, kerá měla provozovnu v rajónu.

„Anenko, neco po tobě chcu. Podivaj sa. Tady tyto dva dopise potrebuj, abys nám donésla proti podpisu. Už to nejak udělaj a nic sa neboj. Trochu si chceme enom zašpásovat. Razítko na známce nejak rozlič a nalep tam nejaké staré nálepky, neco tu najdeš,“ radil jí Janek.

Anežka, dobrá duša, znaja poměry na provozovně, sa zmohla enom na povzdechnutí: „Okénko, vy ste opravdu ohava,“ ale zásilku přebrala.

Jedna obálka byla pro Martina Horáka a druhá pro Okénku. Samozřejmě doporučené, jak také takové důležité spise mají dojít. Dojeďa na provozovnu, sledoval Janek, kdy pojede kolevá

oken Anežka s dopisama. Dočkal sa. Aj s vedúcím jak dyby náhodú vyšli na dílnu. Anežka předala vedúcímu hrst dopisů a volá:

„Okénka a Horák, podte ně podepsat doporučené dopise,“ chystala si, nemrkňa okem, papíry. Janek sa hned s dopisem ztratil do kanceláři a Martin sa nestačil divit, co mu z Vojenské správy pišú. Kolem sebe plno lidí a četl. Vtem na dílnu doletěl oblečený v kabátě, na hlavě ušanku co ukradl na vojně, Okénka a povidá vedúcímu Bohušovi nahlas, pichaja mu pod nos Povolávací rozkaz:

„Bohušu, seru ti na obratové tabulky, ať jich do-dělá, kdo chce. Zitra rukuju do Polska na cvičení a kdy sa vrátím, ešte nevím. Ve světě prý je velice zle. Tady to mám černé na bílém. Stavím sa pro moju na fabrice, jedu dom a než dojdú děcka ze škole, tož sa budem tak lúčit, že bude přěi aj za obrázkama!“

„Ukaž Jane,“ hnali sa Martin k Okénkovi. „Já jedu také do Polska, tož to tam budem bodaj spolem. No baže, máme stejné papíry!“ Šlahli pilníkem na zem a povidájú:

„Já sa napřed stavím u Hozáčka a teprú sa pujdu dom lúčit!“ To nevypadalo dobře. Po tomto jejich rozhodnutí by sa velice lehko mohlo stat, že tetička Horáková budú zasěj zháňat kmucháčků. Měli doma už tolik děcek, že jím kmucháčci už vypovídali. Vtem zazvónil telefon, kerý byl propojený aj na dílnu, pro případ, že v kanceláři nikdo není. Vedúci odběhl hned k telefonu, ale za velice malučků chvílečku sa vrátil a povidá:

„Jane, bež sa vysléct a daj sa pěkně zpátky do tabulek a Martine, na Hozáčka zapomeňte. Včil volali z vojenské správy, že sa to cvičení nekoná, že je odložené. Objevíli sa tam jacísi špióni a včil jich tam Poláci hónijú. Až to tam vyčistijú, tož dostanete inačí papíry. Kdy a kde sa to bude konat, rozhodne až velitelství Varšavské smlúvy. Dajte sem obá dvá ty rozkaze, mosím to poslat zpátky do Hodonína!“

„Tož to teda pří Bohušu. Toto je úřední doklad, ten ti nemožu enom tak dat, když sem to podepsal! Na to sú palagrafy! To si teda na odpovědnost neveznu, to teda né!“ bránili sa Horák. „Krucí, Martine, su vaším vedúcím já a nebo nejsu? Dajte to sem a běžte si šeci po práci. Hybaj!“

Z vojenské správy nikdo nevolal. To enom jakýsi zákazník chtěl udělat plechové vráta. Bohuš mu stačil enom říct, ať si zavolá za chvílu, že tam má kontrolu z okresu.

U Horákú ten rok křtiny nebyly.

Vladimír Pavel Salčák se narodil 5. dubnový den 1936 v Petrově v rodině železničáře. Aby tatínek nemusel dojíždět do služby ve Veselí nad Moravou, postavil si tam v roce 1938 domek. Po základní škole se autor povídky Vojenské cvičení učil ve Gbelách na Slovensku vrtním horníkem. Potom studoval průmyslovku v Břeclavi a v Uherském Brodě. Dvacet let hrál za Veselí českou házenou, později jako turista prošel a projezdil na kole celou střední a východní Evropu, což -mu přineslo titul Mistra turistiky. Přítelem novinářem **Josefem Imrichem, jehož fotografie ilustrují dnešní povídku**, má zdokumentováno, že se jako první veselský otužilec po plavbě „od mostu k mostu“ prolamoval na Nový rok 1977 na břeh zamrzlou Moravou. Pracoval jako bezpečnostní technik ve veselských železárnách a v ŽPSV v Uherském Ostrohu. V padesáti letech odešel kvůli zdraví do penze, skončil s hraním na trubku a věnoval se více tvorbě. Na Ochranném svazu autorském mu dosud registrují přes 720 skladeb, z toho u osmi desítek stvořil nejen slova, ale i melodii. Jeho dílka nahrálo asi 120 našich i zahraničních kapel na více jak 200 zvukových nosičů. Ke stovce písniček v České televizi existuje i obrazový záznam. Každý týden po téměř dva roky uváděl v Českém rozhlasu Brno „Ze světa dechovky“, potom přešel do Rádía Proglas a deset let tam uváděl vlastní hudební pořady. Dnes má trvalé bydliště v malebné vesničce Boršice u Blatnice. V nedalekém Javorníku nastoupil po vojně jako vedoucí provozovny píseckého Kovodělu. Tam se kdysi dělaly jehly a nákupní košíky do samoobsluh. Povídka Vojenské cvičení z knihy Tož, stat sa to mohlo se skutečně stala a právě tam. Jen jména dosud žijících aktérů jsou mírně změněna.

Příběhy starých fotografií z kronik a archívů

Dvěma fotografiemi z Javorníka pořízenými novinářem Josefem Imrichem v roce 1973 – Ze Suchého řádku a Javornická zvonice otvíráme novou rubriku, kterou si mohou vytvářet sami čtenáři. Zasílejte na mikroregion@ostrozsko.cz zajímavé fotografie z rodiných, spolkových či sportovních alb a kronik, které zachycují místa, lidi a krajinu z let dávno minulých. Připište i krátký příběh posílaného snímku. Každý začátek by měl být krásný a to fotografie Ze Suchého řádku a Javornická zvonice rozhodně jsou. A jejich příběh? Tím je sama tvorba Josefa Imricha – fotografa a novináře, který svými články a snímky popularizoval Horňácko a přibližoval jej čtenářům. Narodil se přesně před osmdesáti lety – 8. srpna 1932 v Prušánkách na Hodonínsku, zemřel 16. listopadu 1993 ve Veselí nad Moravou. Po vystudování Střední průmyslové školy textilní v Prostějově pracoval ve Slezanu ve Veselí nad Moravou. Už v této době se stává dopisovatelem Mladé fronty, Rovnosti a Slovácka, kde později působil jako redaktor. Na počátku šedesátých let založil v Hodoníně spolu s dalšími přáteli – fotografy Antonínem Pánkem, Jaromírem Dostálem, Janem Herzánem a Antonínem Večeřou fotografickou skupinu IMPULS, se kterou vystavoval v tuzemsku i v zahraničí. Protože byl novi-

nář, žánrově mu byla nejbližší fotografická reportáž. Významnou částí jeho tvorby byly ale i portréty a krajina. Za své fotografie získal Josef Imrich nespočet ocenění a uznání z našich vrcholných i mezinárodních výstav a soutěží.

Práci novináře v redakci Slovácka však musel opustit z politických důvodů v roce 1971. Novou práci našel v propagačním

oddělení velické Kordárny. Koupil starou chalupu na Kopánkách v Javorníku, která se stala místem setkávání s přáteli, se sousedy i starousedlíky.

V srdci Horňácka, si našel mnoho nových přátel. Celá řada jeho fotografií pochází ze zdejší krajiny, kterou zachytil svým objektivem při častých toulkách po Horňácku, k němuž tolik přilnul.

Kdy zabírají ryby nejvíc? Třeba po půlnoci

„Tak, tady je finalista,“ zvolalo jedno z dětí na nočních rybářských závodech v Hluku a Radek Bartoš z Dolního Němčí vytáhl kapra, kterého na těchto závodech ulovil jednu hodinu po půlnoci. Kolem něho se utvořil pořádný chumel lidí a všichni jsme čekali zvědavě na míru.

„To nemože byt z této vody,“ vykřikl kdosi se smíchem a napětí před ohlášním délky chycené ryby pokračovalo – 84,5 centimetrů, nahlásili pořadatelé míru. Nejdelší chycená ryba! Vítěz! Všichni začali tleskat, pan Bartoš si chtěl kapra vzít zpět, jenže ten sebou mrskl a už padal na zem.

Vítěz nočních závodů v Hluku Radek Bartoš

Tak taková byla atmosféra na zajímavých červencových hluckých závodech, když jsem se na ně přišel podívat. Řekl bych, že atmosféra velmi kamarádká a přejícná, všichni vítězi blahopřáli a on na oplátku zase blahopřál těm, kteří skončili za ním – druhé místo získal Hlučan Jiří Kotačka ml., třetí byl Josef Blaha ze Starého Města. Všichni tři šli zpátky k vodě, vzali své úlovky, naposledy je ještě pohladili, a potom... Potom kapříky pustili pěkně na svobodu. Rybáři jsou prostě féroví a pohodoví chlapi, kdoví, možná za to může právě ono sezení u vody a čekání na ryby, které je možná paradoxně uklidňuje a dělá život příjemnější.

„Rybaření je správný odpočinek u vody, relaxace, příroda,“ povídal mi pan Blaha, kterého vzápětí doplnil Jiří Kotačka. „To platí pro všechny rybáře, odreagovat se u vody pěkně s rodinou, odpočinout si,“ říkal a já se ptal, kdo právě tyto rybáře přivedl k řece. „Mě strýc, nakonec začal rybařit i můj otec, ale až se mnou,“ odpovídal vítěz Radek Bartoš, kolem něhož se točily dvě slečny, které pro něj byly určitě tím vůbec nejdůležitějším – byly to totiž jeho dvě dospívající dcery, z nichž jedna dokonce rybaření propadla

RB

Ve Lhotě lovalo sumce přes padesát rybářů

Dnes rybářské závody – hlásila cedule u lhotského kostela a šipka s číslicí 500 metrů směřovala k rybníčku Močidla. Tropické počasí, centrálka, která hučela u výčepu s pivem, grilované klobásky a kolem malého rybníčku více jak dvacítky mladých rybářů.

Tak nějak to vypadalo jedno páteční dopoledne začátkem prázdnin na šestém ročníku rybářských závodů kousek od Ostrožské Lhoty. Jedním z hlavních organizátorů a tahounů celé akce byl pokladník lhotských rybářů Patrik Trčka, který si pochvaloval přístup celé klubové základny. „Všichni pojali závody velice osobně a zodpovědně, můžu říct, že jsem neměl vůbec žádné problémy sehnat lidi, kteří by pomáhali.“

Závody byly rozdělené na děti a dospělé, kteří chytali i v noci. U dětí vyhrál Jakub Dřínka s úlovkem kapra – měřil 48 centimetrů. Na závodech pomáhal s přípravou mladému vítězi jeho děda Josef. „Kuba na ryby moc nechodí, víc ho baví počítač, ale na závody do Močidel chodíme pravidelně,“ komentoval vnukovo rybaření Josef Dřínka.

V dospělé kategorii si cestu do Močidel našlo přesně 27 rybářů. Cenu za první místo si

odnesl Pavel Křivák, který se mohl pochlubit amurem dlouhým 63 centimetrů. Rybáři také vyhlásili speciální soutěž. Do rybníka nasadili sumce, ale téměř metrový kousek v klidu přečkal do dalšího ročníku. „Byl tady velký ruch, na sumce musí být kolem vody klid,“ zkušeně povídal Patrik Trčka.

Rybáři v Ostrožské Lhotě si svoje každoroční klání považují. Letos například sehnali sponzory pro nejlepší a sami ještě vybrali po stokrát, aby byly ceny co nejlepší, co nejhodnotnější. Členská základna čítá 36 rybářů, ne všichni jsou místní.

„Hlavní jádro naší základny je ale ze Lhoty. Náš rybník je zvláštní tím, že je jako jediný v okolí na kopci, proto asi láká i přespolní rybáře,“ vysvětluje s úsměvem Patrik Trčka, který se nebojí srovnávat lhotské závody s podobnými v okolí.

„Co se týče počtu ulovených ryb, tak Močidla mnohdy předčí závody v Ostrohu a v některých letech i v Hluku. Za čtyřicet hodin tady chytíme zhruba od třiceti do čtyřiceti kaprů.“

Závody v Močidlech už mají svoji tradici a Patrik Trčka s nadšením mluvil o dalším roční-

Vítěz dětské kategorie v Ostrožské Lhotě - Jakub Dřínka

ku. „Každý už se těší na příští rok, chlapi během letošního ročníku přicházeli s nápady, co všechno by se dalo ještě zlepšit. Doufám, že nám zase vyjde počasí. K rybníčku je kvůli polní cestě špatná dostupnost, a když zaprší, tak se nedostaneme. Starosta slíbil z nějakejch dotací novou cestu, snad se do dalšího ročníku stihne,“ přeje si hlavní organizátor.

Stanislav Dufka

Hluk hostil výborný fotbalový kemp Michala Kadlece

Organizátor kempu mluví o akci, která přilákala téměř sedmdesát kluků

Pro Hluk to byla pořádná událost! Do místní sportovní haly totiž přijeli špičkoví fotbalisté a čeští reprezentanti Michal Kadlec, Theodor Gebre Selassie, Milan Petržela a manažer reprezentace Vladimír Šmicer! Důvod? Autogramiáda a především zahájení Fotbalového kempu, který nesl jméno jednoho z fotbalistů – Michala Kadlece.

Jen kousek od těchto známých osobností totiž posedávalo téměř sedmdesát kluků, kteří přijeli i se svými rodiči na začátek kempu, který se v Hluku usídlil hned na šest dnů. Celou velkou akci měl na starosti Hlučan Aleš Zlínský, který s nápadem přišel, a podařilo se mu vytvořit projekt, který nemá v našem regionu obdobu.

„Přemýšlel jsem nad využitím volného času svého syna Davida i mnoha dalších malých fotbalistů a napadlo mě uspořádat takový kemp. Spojil jsem se proto s firmou Sport Invest Group Romana Broulíka, která Michala Kadlece zastupuje, a které Michalovi doporučila, aby kemp svým jménem zaštitil.

Hlavní organizátor kempu Aleš Zlínský.

že přípravy na kemp můžou plným tempem pokračovat. Navíc se mu podařilo dát dohromady kvalitní realizační tým na čele se Zdeňkem Botkem, který má v 1. FC Slovácko na starosti mládež.

Mladí fotbalisté tak zažili šest výborných sportovních dnů, naplněných nejen fot-

byli nadšení," říká Aleš Zlínský, který si velmi pochvaloval i celý průběh kempu a přístup kluků.

„Není jednoduché takový kemp zorganizovat, sebrat si na starosti 67 dětí, udělat pro ně program na celé dny, dohlížet na jejich zdravotní stav i chování. Sešli se ale kluci, kteří byli dobře vychovaní a kteří se přišli něco naučit a využít volna o prázdninách. Bylo na nich vidět, že chtějí hrát fotbal a také se chtějí v budoucnu prosadit. Určitě si odnesli spoustu zážitků," uvedl a už plánuje příští ročník. „Byla by škoda, kdyby si další generace kluků nemohli užívat pěkného prostředí ve sportovním komplexu v Hluku a k tomu se ještě hodně přiučit fotbalu," míní Aleš Zlínský.

RB

Tři špičkoví fotbalisté v Hluku - Michal Kadlec (zleva), Theodor Gebre Selassie a manažer reprezentace Vladimír Šmicer.

Hodně nám pomohl i jeho otec Miroslav," říká k začátku Aleš Zlínský, který hrával za Slováckou Slavii, Olomouc, Kyjov, Kunovice, a v současnosti nastupuje v dresu Hluku.

Na začátku netušil, jak velký zájem budou rodiče a jejich děti mít, ovšem, když se po třech týdnech přihlásilo 67 dětí, bylo jasné,

balem, ale také například návštěvou Laser arény ve Zlíně nebo hluckého koupaliště. Michal Kadlec navíc mezi ně přišel během kempu hned několikrát, a kromě fotbalového tréninku je potěšil také podpisy a různými sportovními dárky. „Jeho přístup ke kempu byl opravdu vynikající, sám jsem ani nečekal, že se až tak moc do kempu zapojí, kluci z něj

Na závěr bych chtěl poděkovat Vám, rodičům. Když se totiž sejde na jedno místo takové množství malých kluků jako tomu bylo v tomto případě, stačí jeden nebo dva nevychovaní jedinci a na světě je konflikt, v horším případě ruční přestřelka. Do dnešního dne jsme museli zasahovat minimálně. Znamená to, že své kluky vedete správně a vychováváte z nich dobré lidi, což je daleko důležitější než to, jestli někdy v budoucnu budou umět správně trefit balon. Za to Vám patří moje velké uznání.

(Vzkaz šéftrenéra kempu Zdeňka Botky rodičům mladých fotbalistů, kteří se účastnili Fotbalového kempu Michala Kadlece)

Chceme postoupit? Nechceme postoupit?

Jak v Ostrožské Lhotě nevěděli, jestli hrát kvalitnější soutěž

Fotbalisté Lhoty po posledním utkání s fanynkami

Foto: Dušan Dufka

V Ostrožské Lhotě zažívali v minulých týdnech fotbalisté situaci, která zřejmě není jen tak někde k vidění a která rovněž ukazuje, jak na tom dnes vlastně fotbal na vesnicích je. Lhoťané totiž vybojovali v okresním přeboru 2. místo a tak měli právo postoupit do vyšší a těžší soutěže, do 1. B třídy. Dalo by se říci: skvělá zpráva!

Jenže – ve Lhotě tomu bylo trochu jinak. Ani v den posledního utkání v nižší soutěži, ani po jeho skončení, nebylo jasné, jestli se Lhoťané rozhodnou využít či nevyužít možnost a „poskočit“ výš. Rozhodnout mělo setkání v místní fotbalové klubovně.

Říká se jí Tyršova a jsou v ní vystaveny všechny diplomy, poháry a ostatní trofeje, které klub za 65 let své existence získal. Od nepaměti se v ní scházeli místní funkcionáři, aby na svých pravidelných schůzích organizovali dění kolem fotbalu ve Lhotě. Na jedné takové schůzi se sešel výbor společně s hráči „jedničky“. Na programu byl jediný bod: rozhodnutí, zda se Lhota přihlásí do vyšší soutěže, kterou si vykopala na hřišti.

Žádná velká euforii z možného postupu ovšem ve Lhotě nevládla. Předseda klubu Antonín Miklíček se vůbec netajil přáním zůstat v okrese. „Jako předseda jsem byl jediný proti postupu. Po pohárových zápasech a posílení, ale vidím, že mají kluci dobře našlápnuto,“ prohlášoval.

Trenér Josef Dominik měl po skončení uplynulého ročníku podobný názor. „Nějaké kvality v našem mužstvu jsou, ale na krajskou soutěž bychom potřebovali větší fyzický fond a ten naši hráči nemají. Já se

přikláním k tomu, abychom zůstali v okresním přeboru,“ tvrdil těsně po skončení soutěže.

Jak tedy rozhodování vypadalo? Fotbalový výbor dal jasné doporučení: ať rozhodnou sami hráči! A co na to hráči? Téměř všichni byli pro postup! „Výbor nehrál hlavní roli, my jsme se rozhodli, že všechno necháme na hráčích. Na schůzi jich bylo asi deset nebo jedenáct. Všichni do jednoho hlasovali, že 1. B třídu chtějí vyzkoušet,“ potvrdil sekretář fotbalistů Dušan Dufka.

Kapitán a gólman Lhoťanů Zbyněk Šicha prozradil, že na mimořádnou schůzi šel celý mančaft už rozhodnutý. „Nebylo nad čím přemýšlet, všichni byli pro. Pro většinu hráčů bude kraj nová soutěž a všechno nové se má vyzkoušet,“ řekl.

Do 1.B třídy se navíc lhotským funkcionářům podařilo získat dvě velké posily. Přišel Josef Jurásek z Ostrožské Nové Vsi a po osmnácti letech se vrátil do Lhoty místní odchovanec Michal Zalubil. Příchod těchto hráčů si trenér Dominik pochvaloval a těsně před začátkem nové soutěže měl daleko ambicióznější plány než po skončení okresního přeboru.

„Musíme ještě pořádně potrénovat, pokud ale budou kluci chodit na tréninky, tak se můžeme měřit s každým. I když bude 1. B třída daleko náročnější soutěž jako okres, tak chci pořád vyhrávat,“ nechal se slyšet trenér.

Stanislav Dufka

Osmdesát let fotbalu slavili v polovině července v Ostrožské Nové Vsi. Od rána se zatažená obloha změnila v odpolední drobný déšť, ale Novovešťanům to na slavnostní náladě neubralo. Na hřišti kousek od štěrkopískových jezer se představily všechny věkové kategorie fotbalistů. Na závěr fotbalového dne převzali čestné uznání Jaroslav Řezáč, Karel Voráč a současný sekretář klubu Antonín Kalný.

Antonín Kalný / Začínal jsem jako fotograf

Po zápasech místo do hospody spěchal současný sekretář fotbalistů vyvolávat fotky. Druhý den visely v obecní vitríně.

Dresy pro všechny věkové kategorie už měl dávno pečlivě připravené. Čekaly jenom na mladé i dříve narozené fotbalisty, kteří se měli představit v zápasech k 80 letům založení klubu. Ještě ráno krátce po osmé hodině sekal trávu, aby bylo hřiště přesně podle jeho představ. Antonína Kalného – sekretáře, hlasatele a správce hřiště v Ostrožské Nové Vsi – čekala v polovině července dlouhá a náročná sobota.

Klub, ve kterém funkcionář od roku 1985 slavil kulaté výročí. V poločasе přátelského zápasu mezi místní jedenáctkou a sousedními Kunovicemi se dvašedesátiletý funkcionář dočkal zaslouženého ocenění. Předseda klubu Marek Tvrdouň mu předal čestné uznání za celoživotní práci, kterou pro novoveský fotbal dělal a pořád dělá.

Po závěrečném zápase sobotního popršeného odpoledne si ochotně našel čas na krátké povídání. „Pojďte ke mně do kanceláře, tam je klid,“ pozval mě do místnosti zhruba dva krát dva metry, ve které si nešlo nevšimnout klubové vlajky Zbrojovky Brno.

„Hrála u nás druhé kolo poháru, je to sedm let zpátky, prohráli jsme osm nula. Tehdy byla smola, že ve stejném čase hrál v Hradišti Synot, zápas nám nechtěli přeložit, ale i tak přišlo na utkání skoro sedm stovek diváků,“ chlubí se pěknou návštěvou Kalný, který začal svou funkcionářskou kariéru trochu nezvykle. „Začal jsem dělat takovou věc – fotografa našich zápasů. Tehdy se hrávalo v neděli, místo do hospody jsem po zápase spěchal domů, vyvolal fotky z utkání, aby mohly být v pondělí ve vitríně. Všechno jsem si dělal sám, ještě dneska mám poschovávané všechny negativy,“ říká chlapík, který sám fotbal nikdy nehrával.

Všechno nám vyplavila voda

Jedno z nejhorších období zažíval klub před patnácti lety při katastrofálních záplavách. Velké vodě se nevyhnulo ani novoveské hřiště, které bylo krátce po rekonstrukci s novým trávníkem. Voda tehdy zaplavila z velké části kabiny a z branek na hřišti trčela jenom břevna. „V devadesátém třetím nebo čtvrtém jsme otvírali nové travnaté hřiště. V devadesátém sedmém nám voda všechno zaplavila, tak jsme museli začínat znovu. Tehdy jsme nějakou dobu hrávali v sousední Ostrožské Lhotě. Můžu říct, že tam byla na našich zápasech výborná atmosféra. Lhotané na nás chodili a měli jsme kolikrát větší návštěvy než doma,“ chválil dočasný azyl novoveský sekretář.

Místní fotbalisté hrají I.A třídu, do které před rokem sestoupili z krajského přeboru. Antonín Kalný nechce o nějakém úpadku fotbalu v obci ani slyšet. „Myslím, že tato soutěž je pro nás odpovídající. Máme přípravku, žáky, dorostence a první mužstvo hraje výhradně s vlastními odchovanci,“ říká Kalný, kterého mrzí jediná věc, a to jsou slabé návštěvy na fotbale v Ostrožské Nové Vsi. „Lidi mají dneska víc zájem o kulturu. Vedle v lázních hraje dechovka a je tam plno. K nám přijel v krajském přeboru Vsetín a měli jsme na fotbale padesát tři platících diváků. Věřím, že se to obrátí. Do naší třídy sestoupil Hluk, Dolní Němčí, je tam daleko víc klubů z okresu a bude víc derby, a snad přijde i víc fanoušků,“ přeje si oceněný sekretář, který byl i přes drobný déšť nakonec s průběhem oslav spokojený. „Můžu říct, že mě mile překvapil zájem lidí. Tribuna byla téměř plná, přišli rodiče, kteří tu mají žáky. Staří páni hráli proti sobě a na každé straně se sešlo sedmnáct osmnáct bývalých fotbalistů,“ zakončil naše povídání Antonín Kalný.

Text a foto: Stanislav

Dufka

Karel Voráč / Na utkáních bývala úžasná atmosféra

Vzpomíná Karel Voráč na svůj první fotbalový zápas v dresu Ostrožské Nové Vsi, na kterém bylo tři tisíce diváků.

Osmašedesátiletý Karel Voráč pozorně sledoval z tribuny svoje následovníky v přátelském zápase, který se hrál v rámci osmdesátin založení klubu. Parádně zaplněná hlavní tribuna mu připomněla návštěvu v jeho prvním zápase v dresu Ostrožské Nové Vsi, který odehrál před čtyřiačtyřiceti lety.

„Zrovna se hrálo velké derby proti Veselí nad Moravou, které tehdy postoupilo do naší soutěže. Na fotbale tady bylo tři tisíce lidí, vůbec jsme se nemohli dostat do kabiny. Nic podobného už jsem nikdy později nezažil,“ vzpomínal bývalý střední záložník, který na tomto nejdůležitějším postu strávil převážně na novoveské škváře největší část svojí fotbalové kariéry.

Svoji fotbalovou kariéru ale začal na severní Moravě v lázeňském městečku Lipová, kde v té době jeho rodina bydlela. „Od žáků jsem hrával v klubu Lokomotiva Lipová-lázně na Jesenicku, kde jsme se s rodinou přestěhovali. Hrál jsem tam až do svých čtyřiačtyřiceti. Většinou jsme kopali okresní přebor, ale zažil jsem tam i postup do I. B třídy. Strašně rád vzpomínám na pana profesora Zahradníčka, který mě v Lipové trénoval. Byl ředitelem gymnázia v Jeseníku a po fotbalové stránce mně dal ze všech trenérů nejvíc,“ chválí s odstupem času svého prvního kouče Karel Voráč.

Bydlel ve Lhotě, hrál u sousedů

Z podhůří Jeseníků se Voráčova rodina přestěhovala zpět na jižní Moravu. Usadili se v Ostrožské Lhotě, ale Karel začal hrát za sousední Ostrožskou Novou Ves.

„Fotbal tam byl přece jenom na větší úrovni. Hrála se I.A třída a dokonce jsme postoupili do krajského přeboru, který byl v té době čtvrtou nejvyšší soutěží v republice. Jezdilo se třeba do Jihlavy, Třebíče nebo Ratíškovic. Pár roků jsme tam vydrželi, ale později se sestupovalo, byla to náročná soutěž,“ vzpomíná bývalý fotbalista.

Nad otázkou o svém nejvydařenějším zápase v kariéře neváhá ani vteřinu. „Jednoznačně proti Baníku Dubňany na našem hřišti. Měli tehdy opravdu vynikající mužstvo, všechno financovali přes doly, na tu dobu to byl bohatý klub. Hrávali za ně fotbalisté až Brna. Baník hrál o postup, my o záchranu. Vyhráli jsme a já jsem jim dal dva góly. Tehdy bývala na našich zápasech úžasná atmosféra. Hrávalo se v neděli a chodila spousta diváků,“ vyprávěl s nadšením v hlase o svých nejlepších fotbalových letech.

Po přestupu z Lipové prožil zbytek své fotbalové kariéry v Ostrožské Nové Vsi. I přes lákavou nabídku z divizního Kyjova zůstal nakonec věrný svému klubu. „Hráli jsme tehdy ve Veselí a po zápase za mnou přišli funkcionáři z Kyjova. Řekl jsem jim, že ve třiceti už nikde nejdu. Podmínky byly v Nové Vsi dobré a já jsem byl spokojený i v práci. I když jsem vyučený nádražák, tak jsem po přestupu začal dělat na šterku,“ vysvětluje Karel Voráč.

S kariérou skončil až ve svých osmatřiceti letech. Zažil ve vesnickém klubu i sestupy, o kterých žádný fotbalista moc rád nemluví. „Za ty roky nějaké krize musely přijít, dva roky jsem vůbec nehrál, na konci kariéry jsem ještě pomáhal v okresním přeboru.“

Fotbal je jeho velkým koníčkem i dnes, ale nemůže se ubránit dojmům, že z této nejpobulárnější hry se vytrácí fotbalovost. „Dneska je tam všelijaké žduchání, okopávání, zápasy jsou zbytečně tvrdé, hra je sice rychlejší, ale za nás bylo na hřišti vidět víc fotbalového kumštu,“ říká Karel Voráč.

Text a foto: Stanislav Dufka

Novoveské dívky na Mistrovství Evropy v Portugalsku!

Dobře si prohlédněte fotografie, na kterých můžete mimo jiné vidět Katku Pjajčkovou a Kláru Silnicovou z oddílu kanoistiky z „naší“ Ostrožské Nové Vsi. Dostat se totiž na takovou fotografii a mít na sobě dres, ve kterém můžete vidět Katku a Kláru, není totiž vůbec nic jednoduchého, za vším jsou nekonečné hodiny a léta tvrdého tréninku a odříkání. Ten dres je dresem reprezentanta naší země, a Katka s Klárou si ho vybojovaly svými skvělými výkony, které je dostaly až na prestižní Mistrovství Evropy v kanoistice do 23 let v Portugalsku. I tam předvedly velmi slušné výkony, když postoupily do finále, kde skončily v závodě na 500 metrů v kategorii K4 na 8. místě. Oběma dívkám, stejně jako všem dalším novoveským závodníkům, držíme palce, aby ve svém úsilí nepolevily!

RB

Jak jsme navštívily krajany v USA

Lenka Buráňová píše o daleké cestě s Janou Mikulcovou

Když jsem poslouchal povídání Lenky Buráňové z Uherského Ostrohu a Jany Mikulcové z Ostrožské Nové Vsi, které byly za našimi krajany v USA, uvědomil jsem si opět, jaké bohatství – a nemyslím vůbec na peníze – máme v našich krajanech. Oběma ženám můžeme jen (v dobrém) závidět, že měly to štěstí se s nimi setkat. Tady vám nabízíme psaní, které o cestě napsala Lenka Buráňová, psaní Jany Mikulcové vyšlo v 3. čísle novoveského zpravodaje Profil.

V dubnu jsme se s mojí kamarádkou Janou Mikulcovou vydaly na cestu do amerického Houstonu na pozvání sdružení krajanů Czech Heritage Society of Texas. Byly jsme pozvány, abychom se zúčastnily jarní slavnosti, na kterou si každoročně zvou zástupce z České republiky, aby jim připomněli tradiční české výrobky či folklorní zvyklosti. Jana je malárečka a vyrábí nádherné kraslice, které se velmi zalíbily naší hostitelce paní Barbaře Mikulík při její návštěvě České republiky – tak zorganizovala pozvání.

Po příjezdu na místo jsme zjistily, že zásilka kraslic, které Jana v předstihu posílala, došla poškozená a to natolik, že asi 130 ks kraslic – tedy měsíc práce – bylo zcela zničených. Zájem našich krajanů o Janiny kraslice byl velký. Na uvítací zahradní párty předvedla celý postup výroby kraslic počínaje vyfouknutím vajíčka až po finální dozdobení.

Samotné jarní slavnosti jsme se účastnily od prvotních příprav a měly jsme tak možnost nasát atmosféru, která je zcela nezapomenutelná. Každý se ujal své role, aby v čase zahájení bylo vše, jak se říká „tip top“. Kromě nabídky českých buchet, českých klobás, českého skla či kraslic se zde prodávaly květiny, zeleninové přísady i další věci. Samotné sdružení krajanů pořádalo aukci věcí, které sponzoři pro tuto akci věnovali. Příjemnou atmosféru pak dotvářela česká taneční skupina z Houstonu a místní dechová hudba.

Při oficiálním zahájení Jana předala vedení Czech Heritage Society of Texas Krojované

Ženy z našeho Slovácka při návštěvě krajanů v USA.

panenky – dar od obce Ostrožská Nová Ves, které vyrobily šikovné ruce dam v Lidových tradicích v Uherském Ostrohu a videozáznam Ostrožských hodů s právem – dar folklorního souboru Ostrožan II. Závěrem akce jsme předvedli ještě úvaz ostrožského šátku.

Měly jsme také možnost navštívit knihovnu, kde se naši krajané schází jak za účelem výuky českého jazyka – každé pondělí, tak ke sledování českých filmů – a to každou středu. Abychom podpořily náš region, připravily jsme spolu s Mikroregionem Ostrožsko, městem Uherský Ostroh a obcí Ostrožská Nová Ves spoustu propagačních materiálů. Naši krajané byli touto zásilkou velmi uchvázeni a bylo velmi milé vidět, jak si listují v mapkách a obrázcích a povídají: „Náš stařeček přišel z Kobylí...“ „Můj otec pochází ze Starého Města“ apod. Jak byli hrdí na své kořeny...!

Další den jsme pak byly pozvány do soukromého českého muzea Czech Center Museum Houston. Toto muzeum vybudovali manželé, kterým je dnes 80 a 84 let, přičemž s budováním muzea započali zhruba v roce

2005. Je obdivuhodné, co za tu dobu dokázali. Hodnota muzea se nyní pohybuje okolo 5 milionů USD. Mají zde nespočet materiálů týkajících se nebo pocházejících z České republiky. Velmi si cenní například sbírky českého skla, kterou tvoří tisíce kusů. Je to ucelená kolekce vyrobená v meziválečném období a určená pro export.

Nás dvě velmi překvapilo, když nás u východu z výtahu přivítal „ostrožský kroj“, který jim věnovala paní z Hluku. Vzhledem k tomu, že si moc nevěděli rady s jeho prezentací, tak jsme jim pomohly a na závěr doplnily i „ostrožským úvazem“. Majitelé muzea znají náš region velmi dobře, jsou v kontaktu s panem malířem Hladkým z Uherského Hradiště, navštívili v minulosti také našeho vynikajícího hudebního skladatele Slávka Smišovského. Manželům můžeme jen závidět vitalitu, nasazení a lásku, s kterou prezentují naši vlast.

Celá cesta byla pro nás nesmírně zajímavá, poskytla nám mnoho zajímavých setkání a poznání a my na ni nikdy nezapomene.

Lenka Buráňová

Rekordní oslavy 650 let Blatničky

Téměř 500 krojovaných ukázalo soudržnost Ostrožska a Hornácka

Psát tady o tom, že v Blatničce byl minulý měsíc překonaný český krojový rekord, je takřka zbytečné, nemyslíte? Vždyť to přece skoro každý ví, Blatnička se díky té zprávě stala populární, ale kdybyste to nevěděli, tak tedy ve stručnosti: V Blatničce bylo v sobotu 18. srpna 2012 víc krojovaných, než je počet místních obyvatel – a to se ještě žádnému jinému místu v České republice nepodařilo! Počet obyvatel je 450, počet krojovaných byl podle oficiálního záznamu 478!

Co ale k této základní informaci připsat, říká onen rekord něco o samotné Blatničce a životě místních lidí?

Kdybych měl napsat jednu jedinou větu, napsal bych, že tento rekord ze všeho nejvíce ukázal soudržnost celého našeho regionu, snahu mnoha lidí (nejen) z Ostrožska i Hornácka pomoci Blatničce a místní starostce Jarmile Hruškové s rekordem. Věřte mi, nebyla to úplná maličkost přijet do Blatničky, slunce pražilo na plné obrátky, a pokud by někdo nepřijel, nikdo by mu nemohl nic vyčítat. Přesto jsem při návštěvě Blatničky viděl krojované Hlučany, Novoveštiny, Boršičany, Blatničany, Lhořany, Strážničany, Hornáky, a ještě další a další.

Co ale samotné Blatnička a její obyvatelé? Zdálo se mi, že do kroje se tady mohlo obléci více lidí, řada místních spíše postávala v „civilu“ kolem, přesto ale čest domácích zachraňovala například hodová chasa, dechová muzika či děti z folklorního kroužku, naštěstí někteří další jednotlivci se rozhodli na poslední chvíli.

Rekord určitě Blatničku proslavil a může pomoci například místní krojové dílně k dalším zakázkám. Nejdůležitější jsou ale pro Blatničku mladí - oni rozhodnou o její budoucnosti podle toho, zda v ní zůstanou a zda jí budou chtít pomáhat.

li. A nesmím zapomenout na rodáky! Setkání s nimi patřilo ke nejradostnějším!

Máte to tady pěkné, chválila královna etiky

Jaká jsi tedy vlastně, Blatničko, a jaká tě čeká budoucnost? V uších mi zní slova tvého kronikáře Miroslava Hudečka, muže, který o tobě nyní napsal ojedinelou knihu, u každého domu uvedl, kdo v něm bydlel a bydlí - vsadím se, že žádná vesnice takovou knihu na celém světě nemá. Tedy, on pesimisticky pravil, že takové vesnice jako jsi ty, časem zaniknou. „Všechno se přemísť do větších aglomerací, hledání kořenů bude pryč, mladým vystačí internet a nějaká virtuální technika,“ avizoval.

Možná má pan Hudeček pravdu, možná hrozí

časem konec tobě i jiným menším vesnicím, i když – já tomu nevěřím. Lidé budou stále hledat cestu ke svým rodným místům i kořenům a často třeba ani tato místa nebudou opouštět. Jak to říkala paní Eliška Hašková Coolidge, největší „hvězda“ mezi pozvanými hosty?

„Máte tady krásně vymalováno, je tady všechno čisté, kvetou tady hezké kytky, je to tady doopravdy velmi pěkné,“ všimla si tato dáma, která pracovala v administrativě pěti amerických prezidentů a potom dodala ještě důležitější slova. „Myslím, že nejlepší společenské způsoby nalézám na vesnici, protože na ní vidím ohleduplnost k druhým lidem. Je zvláštní, že každý člověk, ke kterému cítím v Praze blízkost, tak pochází z Moravy. Mně se na Moravě líbí otevřenost, myslím, že je tady opravdu větší otevřenost, než je u nás v Čechách,“ dodávala paní Eliška, která je označována za královnu etiky.

Jak to tedy s tebou, Blatničko, vypadá, přemýšlel jsem, když jsem pozoroval převelké oslavy tvého výročí, jak se v tobě vlastně lidem žije? Prohlížel jsem si krajinu, ve které ležíš, a zdálo se mi, že v ní nacházím stále více zajímavých míst, pročítal jsem si zpravodaj a oceňoval, kolik lidí se snaží být aktivní.

Držím ti tedy, Blatničko, palce, vždyť přece všichni víme, že rekordy nejsou vůbec podstatné. Nejdůležitější je to, co se s tebou děje teď, nyní, ve dnech všedních a zdánlivě obyčejných, bez krojů a slávy. Tak tedy, všechno dobré k tomu tvému výročí, ať jsi domovem pro co nejvíce lidí, kterým není tvůj osud lhostejný.

RB

Zahradnictví u Vaškovců v Hluku
zahřeno 1926

Zveme Vás do našeho zahradnictví, podzimní sezóna začíná.

- Podzim je ve znamení vřesů a vřesovištních rostlin - nabízíme až 20 barev vřesů.
- Nechybí nové druhy podzimních trvalek - zajímavé svými barevnými listy, okrasné trávy, zakrslé hrobové dřeviny, chryzantémy a MACEŠKY - velkokvěté i drobné.
- Ideální doba je na výsadbu kanadských borůvek, brusinek, jahodníků, keřů drobného ovoce.
- Kvalitní české sazenice růží, dušičková nabídka věnečků a věnců ze stříbrného smrku. (od 1. října)

Týden před dušičkami denně čerstvé řezané chryzantémy (na objednávky)

www.zahradnictvihluk.cz

Nabízíme také kompletní svatební výzdobu, návrhy a realizace zahrad.

Najdete nás v Hluku za sportovní halou, ul. U Stadionu 1030, otevřeno Po-Pá 8-12, 14-18. So 8-12, tel.: 721 404 200, 606 186 953

Zpravodaj Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

Nové akce podpořené z Folklórního fondu MAS 2012 •

Představení práce ZŠ Ostrožské Lhoty v projektu
„Školy pro venkov“ •

MAS podpořila další projekty •

Blatničtí vinaři otvírají své sklepy •

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

Tak takovou učebnici ještě školáci neměli

Povídání o projektu, který dětem přibližuje jejich nejbližší okolí

Žáci osmi základních škol na Ostrozsku a Hornácku se od začátku nového školního roku těší ze zcela nových učebnic, které jsou podstatně jiné než všechny jejich ostatní knihy. Jsou to přitom zvláštní učebnice, které by mohly být srdci mnohých žáků nejbližší - informace v nich se totiž týkají jejich bezprostředního okolí, vesnice či městečka, ve kterém škola stojí.

Právě na tomto principu je založený projekt Školy pro venkov, do kterého se zapojilo také osm škol v Uherském Ostrohu, Velké nad Veličkou, Ostrožské Nové Vsi, Ostrožské Lhotě, Hluku, Blatnici pod Svatým Antonínkem, Kuželově a Lipově. Se zástupcem poslední zmiňované školy, Mgr. Tomášem Zajíčkem a manažerem celého projektu Mgr. Vlastimilem Vaňkem jsme si o posledních novinkách povídali.

Jak to tedy s novými učebnicemi je, jak vypadají a skutečně se na školách postupně objevují? „V těchto týdnech je skutečně dodáváme do škol, nejsou to ovšem klasické učebnice, ale pracovní sešity v brožovaném vydání, které mají kolem čtyřiceti stran,“ vysvětluje manažer a zároveň upozorňuje na jednu hodně důležitou záležitost – tyto pracovní sešity ještě nemají definitivní podobu.

„První tři měsíce nového školního roku se budou tyto pracovní sešity dopracovávat do finální podoby, a to přímo na školách. Do těchto pracovních sešitů budou moci ještě žáci zasahovat, upravovat je nebo v nich škrtat, půjdou do tříd, mezi žáky, mezi učitele. Ti všichni si řeknou, co se jim líbí, co se jim nelíbí, co by změnili, ubrali nebo naopak přidali,“ říká.

Co ale bude následovat po třech měsících, tedy někdy v listopadu a prosinci? „Počítáme s tím, že každý školní tým už bude mít tyto pracovní sešity dopracované do finální verze, uděláme proto výběrové řízení, vítěz tyto sešity vytiskne a my je už v konečné podobě jako učebnice dodáme do škol,“ odpovídá Vlastimil Vaňek.

Školáci často neznají svůj region, upozorňuje učitel

Pojďme se ale podívat, cože vlastně v takových pracovních sešitech nebo učebnicích je, k čemu jsou dobré. A zeptejme se přímo kantora Tomáše Zajíčka, který učí v Lipově zeměpis a přírodopis a je garantem celého projektu v této škole. Právě on se svými spolupracovníky a žáky také sepsal pracovní sešit o Lipovu, jeho historii, současnosti, přírodě, kultuře, sportu a spoustě dalších věcí. Co on celému projektu říká?

„Myslím, že je výborný a žákům může hodně pomoci. Výhodou je, že mnohé informace o Lipovu máme už nyní na jednom místě, tedy právě v pracovním sešitě. S tím teď můžeme pracovat v různých předmětech a také v několika třídách,“ upozorňuje.

Zároveň jako člověk, který má rád přírodu, velmi oceňuje to, že školáci se můžou velmi snadno dozvědět například informace o tom, jaká zvířata žijí v regionu, co tady roste, kam je možné se vydat na krásné procházky. Informace, které nebyly donedávna pro mnoho žáků až tak známé. „V hodinách jsem zjišťoval, že děcka neznají řadu zvířat a rostlin, často ani neví, co u nás roste nebo žije. Proto si myslím, že projekt Školy pro venkov je velmi dobrý a může žákům v tomto pomoci.“

Tomáš Zajíček z Louky, který učí v Lipově

Při přípravě pracovního sešitu se žáci z Lipova vydávali na vycházky po vesnici i po jejím okolí a pracovali na několika zajímavých tématech. Například při projektovém dni s názvem Život za našich babiček, se zabývali jejich způsobem života, dozvídali se, jaké nářadí používali, jak se jedlo, vařilo, pracovalo. Naopak pro změnu například v občanské výchově se procházeli Lipovem a hledali staré i nové domy, bavili se o tom, jak se dřív stavilo, jaký byl rozdíl v barvách nebo třeba v typu oken. „Myslím, že někteří žáci se díky tomu dostali do některých uliček, kde ještě nikdy nebyli,“ podotýká kantor.

Manažer Vlastimil Vaňek zároveň dodává, že o tomto celý projekt ze všeho nejvíce je. „Hlavní myšlenka je, aby školáci poznali prostředí vesnic a měst, ve kterých žijí, protože toto prostředí skutečně často znají málo. Nyní navíc budou mít jako pomocníka k tomuto poznávání zmiňované pracovní sešity, a bude velmi záležet na kantorech, jak tyto sešity využijí. Někdo je může jen zběžně projít, zatímco jiní s nimi budou pečlivě pracovat a budou tak dál rozvíjet zájem dění o jejich rodná místa,“ přeje si.

Celý projekt Školy pro venkov přitom může přinést i to, že školáci se budou zajímat také o sousední vesnici či městečko nebo dokonce o celý náš region Ostrožska a Hornácka. Zmiňovaná učebnice, která vznikne z pracovních sešitů, bude mít totiž osm částí – tedy tolik, kolik je zapojených škol. Lipovjané si tak můžou vzít k prostudování a poznávání například Velkou, Blatnici nebo třeba Uherský Ostroh. Podobně to bude samozřejmě s žáky dalších škol.

Ani to ale není všechno. Ke každému z osmi dílů budou vydané pracovní listy, se kterými můžou školáci pracovat a využívat je k praktickým úkolům. V těchto listech budou mít například různé úkoly, kvízy, křížovky či doplňovačky, vše se zaměřením na nejbližší okolí.

Jak vidíte, je toho opravdu hodně čím může celý projekt obohatit mnoho dětí v našem regionu. V našem časopisu Krajem svatého Antonínka ho budeme dál mapovat a v příštím čísle vás seznámíme s dalšími školami a pracovními sešity. A těšit se můžete také na setkání s některými školními zpravodaji – i ty se rodí díky projektu Školy pro venkov.

RB

GARANT PROJEKTU Z LIPOVA: Mgr. Tomáš Zajíček

LÚČAN V PETROVĚ O LIPOVU. Když jsem jel přes Strážnici do Petrova na setkání s Mgr. Tomášem Zajíčkem (na snímku), říkal jsem si, že je to pořádný paradox.

Vždyť jsem jel do Petrova za kantorem, který je z Louky a navíc jsme si měli povídat o Základní škole v Lipově, kde učí zeměpis a přírodopis a je tady také garantem projektu Škola pro venkov. To je přece paradox, nemyslíte? Pokud byste mi nevěřili, podívejte se pozorně na fotografii, jistě si všimnete, že jsem jej skutečně fotil v areálu vinných sklepů Plže, kterými je Petrov proslulý.

Jak je ale možné, že si Tomáš Zajíček sjednal schůzku právě tady? Vysvětlení je zajímavé, má tady totiž přítelkyni a je docela možné, že se sem také přestěhuje. Všechny žáky i učitele v Lipově ale můžu uklidnit, protože jsem od něj slyšel, že je v lipovské škole velmi spokojený, moc a moc si pochvaloval tamní kolektiv, a určitě chce z Petrova jezdit za prací právě do lipovské školy.

A ještě jedna zajímavost nakonec. Tento kantor je činný také v komunální politice, je zastupitelem a dokonce také předsedou komise pro životní prostředí. A proč se na místní politiku dal? S kamarády jsme si říkali, že se nám v Louce leccos nelíbí a málo se toho děje a rozhodli jsme se sestavit kandidátku nezávislých, tak to všechno začalo,“ vysvětloval mi lúcký patriot.

Byť to přitom vypadá, že se z Louky odstěhuje, na Louku nedá dopustit a já od něj uslyšel řadu pochvalných vět na toto místo. „Když jsme studoval v Olomouci, často mi Louka chyběla, vždycky jsem byl zvyklý vyjít z domu a být brzy ve vinohradu nebo v lese, což v Olomouci nebylo možné. Navíc v Louce se dokáže sejít skoro celá dědina při zábavě, při sportování, při snaze něco užitečného udělat, což je něco, co není jinde až tak obvyklé,“ pochvaloval si Tomáš Zajíček.

RB

... Jdem k jízdě králů kořeny své hledat

Hlučané převzali letos v červnu ve Strážnici dekret o zapsání slovácké jízdy králů na prestižní seznam světového kulturního dědictví UNESCO.

Hlučané v roce 2011 ukázali, že jejich jízdu králů nedokáže zastavit ani vytrvalý déšť ...

FOTO: Radek Bartoníček

Svět je možná někdy smutný, svět je ale také krásný. Svět je někdy také chudý, svět je ale také bohatý, a bohatý je svou tradiční lidovou kulturou. Já pracuji pro UNESCO 21 let a mohu vám potvrdit, že bohatství světa v tomto směru je obrovské, ale bohatství tradiční lidové kultury a folkloru je také velmi křehké.

Proto se Organizace spojených národů rozhodla vytvořit seznam toho nejkrásnějšího a nejcennějšího, co lidstvo poštědilo po minulých generacích.

A celé České republice i celé Evropě je ctí, že toto bohatství světa reprezentuje jízda králů z města Hluku, Kunovic, obcí Skoronice a Vlčnova. Svět se před nimi sklonil, protože prohlásil: „Jízda králů reprezentuje naše bohatství.“

Já se teď obracím k pánům starostům a k paní starostce z Hluku, Kunovic, Vlčnova a Skoronice. Mezivládní výbor pro nemateriální kulturní dědictví při UNESCO vám vzkazuje: „Děkujeme generacím vašich chlapců, kteří Jízdu králů předali dalším generacím, a žádáme

dnešní generaci vašich chlapců, aby jízdu králů dále pěstovala a vytvořila tak most pro ty, kteří se ještě nezrodili, aby toto naše dědictví bylo pro svět zachováno.“

Já myslím, že je to poselství krásné, a mě zbývá jenom ocitovat verše, které jsou dva tisíce let staré, je to nerýmovaný verš z Ovidia: „Proud času zastaví svůj krok, jdem k pramenům řek své kořeny poznat.“ Tento verš se dá říci také takto: „Proud času svůj zastaví krok, jdem k Jízdě králů své kořeny poznat.“

Slova Michala Beneše, tajemníka pro kulturní záležitosti UNESCO na ministerstvu kultury České republiky, která pronesl letos v červnu na Mezinárodním folklorním festivalu ve Strážnici při slavnostním večeru, kdy byly starostům Hluku, Vlčnova, Kunovic a Skoronice předány dekrety o zápisu slovácké jízdy králů na seznam UNESCO.

PORTRÉTY
z Blatničky,
kde se sešlo téměř
500 krojovaných
z různých míst
České republiky

